

پيار جي چانو ۾

ايوب گاد

سورٽ ثقافتي سنگت سنڌ جو ڪتاب نمبر پهريون

ڪتاب جو نالو _____ پيارَ جي ڇانوَ ۾

صنف _____ شاعري

ڏات ڌڻي _____ ايوب گاد

ٽائيل _____ ناظم الدين ڏهر، ايوب گاد

اسڪيچ _____ هارون چنو، ايوب گاد

ڇپائيندڙ _____ سورٽ ثقافتي سنگت سنڌ

ڪمپوزرس _____ سڪندر مهر، سيد افتخار گيلاني

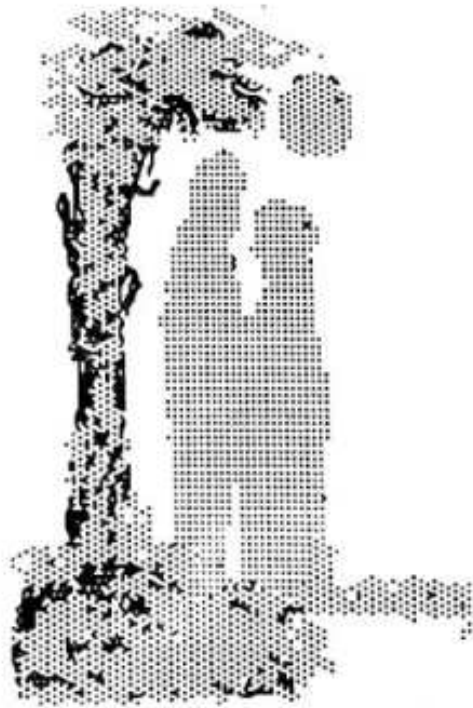
ڇپيندڙ _____ علي رضا آفيس پرنٽنگ پريس لاڙڪاڻو

ڇاپو _____ پهريون نومبر ۱۹۹۳ع

مله _____ پنجنه رويه

پيار جي چانو ۾ ڪي ٻه ساٿي مليا
جُونِ جي سج جيان ڳوٺ وارا جليا

(استاد بخاري)

ارپيان

ٿو
اُن کي
جنهن
مونکي هيءَ ذات
بخشي.

سورٽ پبلشر پاران:

منهنجي مائٽر ڀومي سنڌ جي ڪڪ مان جنم وٺندڙ نوجوان شاعر ايوب گاد جي شاعريءَ جي پيار ڀري سوکڙي ”پيار جي چانو ۾“ پيش ڪندي، اسين خوشي محسوس ٿا ڪريون،

اسان جي ثقافتي ست پاران هي پهريون شاعريءَ جو ڪتاب آهي، اسان اڳتي به اهڙيون ڪوششون ڪندا رهنداسين ڇو ته اسان جي سنگت جو مقصد سنڌ جي نوجوان اديب، اديبائن، شاعرن ۽ شاعرائن کي اُڀارڻ آهي ۽ پوري سنڌي قوم کي انهن جي صلاحيت کان آگاهه ڪرڻ آهي ته جيئن هو هن سماج اندر جيڪو پورهيو ڪن ٿا گهٽ ۾ گهٽ انهن کي ڀيو نه ته ايترو ڦل ضرور ملي جو اسان جا ماڻهو سندن ادب ۽ شاعري پڙهن ۽ سندن همت افزائي ڪن ۽ ائين ئي تاريخ جو تسلسل برقرار رهي سگهي ٿو.

اسان کي پڪ آهي ته سنڌ امڙ جي هنج ۾ اهڙا ماڻڪ موتي اڃا آهن جيڪي اسان جي هن ننڍڙي ۽ پهرين سوکڙي کي ضرور هيئن سان هٺائيندا ۽ اسان جي ڪاوش کي مان ڏيندا.

جميل

مرڪزي ڪنوينر

سورٽ ثقافتي سنگت سنڌ،

سٽاءَ

شاعر ڀاران _____ ايوب گاد
مهاڳ _____ عبد الغفار ”تبسم“
غنزل _____ ۱۵
وايون _____ ۹۳
گيت _____ ۱۰۳
آزاد نظم _____ ۱۱۵
تعارف _____ اياز گل

شاعر طرفان

شاعرن جي سرتاج حضرت شاھ عبداللطيف ڀٽائي رح فرمايو آھي تہ
ساجن ڪارڻ سج ، مَرُ قبولي سسئي ،
اندر جنين اُج ، پاڻي اُچيو اُن کي .
مون کي ائين لڳندو آھي ڄڻ منهنجي اندر ۾ شاعري لاءِ ڪا اُج
موجود هئي . جو شاعري جي ديوي ، منهنجي ٻين تخليقي روپن مٿان
هاوي ٿي وئي . ڇاڪاڻ تہ مان شروعات ۾ مصوري ڪندو هوس . ان
کان پوءِ هڪ تجرباتي وڊيو فلم ، ” مهربان ” جي نالي سان ٺاهي .
جيڪا خوشقسمتي سان پاڪستان جي پهرين سنڌي وڊيو فلم ثابت ٿي .
۽ شاليمار ريكارڊنگ ڪمپني اسلام آباد پاران پوري ملڪ ۾ رليز به
ڪئي وئي . ان کان پوءِ چار ٻيون فلمون ، لکيم ۽ فلمايم ، اسٽيج ڊراما
لکيم ، پر پوءِ به من ۾ ڪا اڻ ٿڻ هئي جنهن مون کي شاعري جي دڳ
لاڻي ڇڏيو . منهنجي شاعري ڪا ايڏي وڏي پد جي ڪانهي پر مون
صرف پنهنجن احساسن کي زبان بخشڻ جي ڪوشش ڪئي آهي ، انهن
جي اهميت ڪيتري آهي ، اهو تہ پڙهندڙ ئي اندازو لڳائي سگهن ٿا .
ڇاڪاڻ تہ ڪيفيتون ، وقت ۽ حالتن مان جنم وٺنديون آهن ، ضروري
ناهي تہ منهنجو هر غزل پڙهندڙن جي موڊ سان هر ويل ٺهڪي اچي .
دنيا ۾ موضوع تمام گهڻا آهن جن تي پرپور نموني لکي
سگهجي ٿو . پر منهنجو موضوع صرف ” پيار ” رهيو آهي . ان ڪري ئي
ڪتاب جو نالو ” پيار جي چانو ۾ ” رکيو اٿم (جيڪا مون کي ڪڏهن به
نصيب نه ٿي آهي) مان پيار جي رڻ ۾ اُن چانو جي تلاش ۾ هميشه
پتڪندو رهيو آهيان .
چون ٿا ” حوا ” کي ” آدم ” جي ڪڪ مان پيدا ڪيو ويو هو . ان
لحاظ کان حوا آدم جو اهو اڌ آهي جنهن جي تلاش ۾ اڄ تائين ، آدم
پريشان آهي . مان به پنهنجي وڃايل اڌ جي ڳولا ۾ بن بن پتڪيو آهيان
۽ ان پيار جي پياس ۾ هي سڀ ڪجهه لکجي ويو اٿم . جيڪو منهنجي

شعوري ڪوشش قطاً ناهي. جهڙي طرح امرتا پريتم سحر جا اڌ ڇڏيل سگريٽن جا ٽوٽا کڻي دروازو بند ڪري پيئندي هئي ۽ انهن مان نڪرندڙ دونهين ۾ سحر کي پڪي تسڪين حاصل ڪندي هئي. شايد اهڙي طرح مان به پنهنجي پرينءَ کي لفظن جي اوت مان پسي سڪون حاصل ڪندو آهيان. اهي وايون، گيت ۽ غزل ڪيئن لکيا اتر، اهو ته مان به ڪڏهن ڪڏهن پاڻ کان سوال ڪندو آهيان..... ؟

من جي پيڙائن کي مان بخشڻ لاءِ مان ٿورائتو آهيان، سنڌ جي اڻ وسرندڙ مهان قوي استاد بخاريءَ جو، جنهن هر ويل منهنجي همت افزائي پئي ڪئي. ان سان گڏ مانواري عبدالغفار تبسرا، اياز گل، استاد منظور فاروقي، رزاق مهر، علي گل سانگي، منظور ظفر، اياز عالم ابڙو، اياز گاد، زيب سنڌي، ۽ هدايت منگي صاحب جو جن مون کي هر ويلي پئي اُتساه ڏياريو. ساڳي وقت مان عاشق نظاماڻي جو به ٿورائتو آهيان جنهن منهنجو پهريون گيت ڪمپوز ڪري ڳايو. ان سان گڏ منظور سخيراڻي، سرمد سنڌي، غلام شبير سمون، تعمير حسين، انيتا رياض، اسلم تنيو، سيما ناز ۽ شفيق منگيءَ جو پڻ ٿورائتو آهيان جن منهنجن گونگن گيتن کي آواز جو جادو بخشيو.

- ايوب گاد

بیتِ سحر

گاد گهڻي قافله سراءِ
لاڙڪاڻو.

زندگي! زندگيءَ جي ويسا گهاتين جا بخيا اُڏيڙ بندڙ،
خدا! خدا جي خليل وشال ڌرتيءَ جي وڪريل سونهن کي
ساراهيندڙ عشق جهڙي آجھل، عميق ۽ اٿاھ جذبن سان سرشار
انسان ئي شاعر سڏيو ويندو آھي. ۽ منهنجي نظريئي موجب
اھڙو ذات ڌڻي وقت جو پيغمبر ۽ سچو شاعر سڏبو آھي.

مان پنهنجي تخليقن ۾ لبناني فيلسوف ۽ شاعر خليل
جبران کان گھڻو متاثر رھيو آھيان اھوئي سبب ھو جو پنهنجي
پھرين پٽ جو نالو ئي خليل جبران رکيو ھوم. ھڪ ڀيري خليل
جبران کان سندس ساٿيءَ باربرا پڇيو ته اگر ڪنھن موڙ تي
تو کي مجبور ڪيو وڃي ته تون ٻيا سڀ لفظ وساري صرف ست
(Seven) لفظ ياد رک ته اھي ڪھڙا لفظ ھوندا جبران ورائيو
تون، مان حُسن بخشش محبت ۽ ڌرتي.

مون وٽ به تقريباً پنھجين، پراين لکڻين کي پرڪڻ لاءِ
ساڳيو ئي ماڻھو ھوندو آھي. ڪن نجي ڪچھرين يا عام
مشاعرن ۾ اگر ڪنھن نئين ڳيروءَ يا ڪنھن مشق شاعر کي ٻڌبو
ته دل جا ڪن ڪولي کيس ٻڌندو آھيان، اڄ جي نئين ٽھيءَ واري
نوجوان شاعر وٽ سچ پچ ڏاڍا خوبصورت خيال ۽ تشبيھون
آھن.

اھڙي انب جي پور جيان مھڪندڙ شاعري ڪندڙ منھنجو
دوست ايوب گاد جو شاعر سان گڏ قدرت جي سموري
ڪائنات کي ڪينواس تي وڪيري برش سان پيو سنواريندو ۽
سجائيندو رھندو آھي يعني چترڪار به آھي ته وري Video
ڪئميرا جي اک ۾ ڏسي اڳلي جو سڄو Sketch ڪڍي ان جو

Mixer ۽ Editing Machine تي آپريشن ڪرڻ جو اُستاد به
آهي ۽ هونئن به ذاتي زندگيءَ ۾ پڻ معزز ترين اُستادي پيشي
سان وابسته آهي.

ڪائنات ۾ وڪريل سموري سونهن سان منهنجو هيءُ
دوست سارو ڏينهن پيو هڻڻ، (يعني چترڪاريءَ) ۽ اکين يعني
(Video Photography) ۽ لفظن يعني شاعريءَ وسيلي پيو
ڳالهائيندو ۽ پاڻ کي مشغول رکندو آهي. سونهن ۽ ساڀيا جي
سڀني صنفن سان هڙني طريقن سان هٿ چُراند ڪندڙ منهنجو
دوست پاڻ مَنَ جو به ڏاڍو سُنڊر ۽ حساس آهي ۽ سندس مَنَ
جي سندرتا واري منهنجي ان دعويٰ جي تصديق سندس
شاعريءَ مان به ٿئي ٿي.

منهنجي گهرڙي ۾ تنهنجي اچڻ سان
منظر بدلي ويو
هُڪَ جي رَحَل ۾ چهرو چمڻ سان
منظر بدلي ويو

مان اڳ به چئي چڪو آهيان ته خوبصورت نظر ۽
خوبصورت خيال مان دل جا ڪن کولي ٻڌندو آهيان ۽ جڏهن
دل جا ڪن کولي ايوب جو هيءُ خيال پڙهيم ته

هُڪَ جي رَحَل ۾ چهرو چمڻ سان
منظر بدلي ويو

ته دل جي گهرائين مان به واہ واہ ڪئي هُئمر. ايوب جي
انهن ستن مونکي مصري ڳائڻيءَ اُمر ڪلثوم جي سُرَن جيڏو
سوادُ ڏنو هو.

تخليقڪار هميشه پنهنجي تخليقن جي اظهار لاءِ پيو
وسيلا ۽ واٽون ڄاڻيندو رهندو آهي هو پنهنجي ارد گرد وارن
هموار ۽ ناهموار حالتن کان بي خبر پنهنجي تخليق جي مجسمي
کي ذات جي تيشيءَ سان پيو ٺاهيندو ۽ گهڙيندو رهندو آهي
منهنجو هيءُ دوست ايوب به ان سنگتراش جيان آهي جيڪو
هميشه پنهنجي ڪلپنائن، خواهشن، آرزوئن ۽ اُمنگن کي وصال
مندري ۾ ويهي، لفظن جي تيشيءَ سان پنهنجي محبوبا جي
خدوخال ۽ انگ انگ کي ويٺو تراشيندو ۽ سنواريندو آهي ۽
جڏهن لفظن جي تيشي جواب ڏئي ويندي اٿس ته برش ۽ رنگن
سان پنهنجي ڪامڻيءَ کي ڪينواس تي ڦهلائي سندس زلفن
سان ڪيڏندو رهندو آهي ۽ سندس هيءُ سٽون تخليق ٿينديون
آهي.

اندلٽ جهڙا تنهنجا انگ
واه ڙي وينگس! تنهنجا ونگ

يا ايوب جون هيءُ به سٽون مون جڏهن پهريون ڀيرو
ٻڌيون هئم ته اُن سٽن ۽ لفظن جي لڪل ڪُرب تي مان پاڻ به
تڙبي پيو هوس.

اي چند پرينءَ کان آءُ پڇي ڇا توکي ننڊ به ايندي آ؟
عاشق نظاماڻيءَ جي من موھيندڙ مٿر سُرُن ۾ ايوب جي
انهن ٻولن سان مان اڄ به پنهنجي اڪيلائين کي ريجھائيندو
رهندو آهيان سندس فڪري اُڌار ۾ اُن چند جهڙي چٽائي آهي
جو هميشه سندس شاعريءَ جو مون جيان محور رهيو آهي.
ايوب جي شاعريءَ جا عام فهم لفظ ۽ ساديون تشبيهون
سندس خيالن جي خوبصورتِيءَ جون پختيون علامتون آهن.

(12)

اُتندي تڪڙ ۾ وساري وٺينءَ
پالش تنهن جي ۽ سُرخي ڪجل

يادن جا زيور ايوب جي حياتي
فوٽو پراڻا ۽ وڊيو ڀريل

ظاهر ۾ ته سونهن ۽ سچائين سان سرشار هي شاعر
پنهنجي من جون پوڳنائون ميڙي شاعريءَ جي فن ۽ فڪر جي
جديد لاڙن کي سمجهندي عشق جي اڪت بيابان ۾ ڪاهي پيو
آهي جتي کيس صرف سسئيءَ جهڙا سور ۽ پور نصيب ٿيندا
رهن ٿا پر اها اميد ۽ آس اٿم ته جڏهن کيس ان صحرا کي
اُڪرڻ جو وقت هٿ ايندو ته مُک تي عمر جون ان ڳڻ ريكائون
هونديون جن مان ايندڙ وقت جا فرهاد يا مجنون پنهنجي
پنهنجي شيرين ۽ ليليٰ وٽ پهچڻ جون واٽون ڳولهي وٺندا ۽ اُن
وقت هيءَ شاعر پنهنجي ٿٽل ۽ ڀڳل من سان پنهنجين پيڙائن
جون ڳٽڙيون ٻنهي ڪلهن تي رکيون وقت جي سرحد وٽ بيهي
عشق جي بيابان مان اُڪري ايندڙ هر مسافر لاءِ پنهنجيون ٻئي
ٻانهون ڦهلايون کين آڌر پاءُ چوندي نظر ايندو پر اها پڪ اٿم ته
تنهن وقت تائين ايوب گاد پنهنجي ٻوليءَ جي جهولي ۾ گهڻو
ڪجهه وجهي چڪو هوندو ۽ اهو وقت منهنجي دعويٰ جي پڪ
ڪرڻ لاءِ ڪافي هوندو.

عبدالغفار ”تبسم“

بات آءِ لينڊ ڪراچي

4-9-93

(13)

آءِ رات جو وکریل وارن مان
کا چڱو ذري چورائي ڏي

اوچنڊ، پرين پرچائي ڏي.
مون کي رُسڻو ميتُ مڃائي ڏي.

وئي ننڊ رُسي هن سان گڏ آ،
مون کي واپس چئنُ ورائي ڏي.

اڌ رات جو وڪريل وارن مان،
ڪا چڱ ڌري چورائي ڏي.

چانڊوڪيءَ جون چهنڊيون پائي
مون کي ڪجڪن ساڻ ڪلائي ڏي.

جيئن توڙي تڪي تيئن ٽڪ هڻي،
منهنجو سارو حال سُڻائي ڏي.

ڇپيل ”عبرت مئگزين“
۱۵ آگسٽ ۱۹۹۰ع
گابيل غلام شبير سمون
(ريڊيو پاڪستان خيرپور)
انيتا رياض (ٽي وي
پروگرام ”پرڪ“)
موسيقي غلام علي
(سيپٽمبر ۱۹۹۱ع)

منهنجي دردن جي ڪهاڻيءَ کي ٻڌي ڇا تون ڪندين،
 لوڻ ويتر منهنجي زخمن تي، وجهي ڇا تون ڪندين.
 توکي احساس نه آ، يا ته توکي دل ڪونهي،
 منهنجي اڌ رات جي، تڙپڻ کي ڏسي ڇا تون ڪندين.
 روئاري ڏينهن ۽ راتيون، پڇين ٿي ڪيئن آهين تون،
 هاڻي ڳوڙهن جي نشانن کي اڳهي ڇا تون ڪندين.
 پلي ڪر رعب ۽ ڪاوڙ، اها نئين ڳالهه ته ناهي،
 ڪڏهن خنجر منهنجي جذبن کي ڪهي ڇا تون ڪندين.
 تتل صحرا، منهنجو جيون، تنهنجي ڪاوڙ آ سج گولو،
 نوٽ ”ايوب“ جي چيڙن تي وسي ڇا تون ڪندين.

ڳايل
 عاشق نظاماڻي

هوڏ ڇڏي تون ، هاڻ هلي آ .

گلڙن ۾ ، لالاڻ هلي آ .

ويا ڪل من ۾ ، ويڳو متل آ ،

مون کي تنهنجي ، ڪاڻ هلي آ .

آڏي رات ، ستارا جهرمر ،

ڇوڏس آ ، چانڊاڻ هلي آ .

جاڳي سڀنا ، روز ڏسان ٿو ،

من ۾ آ ، مانڌاڻ هلي آ .

ماڪ جي روپ ۾ رات رني آ ،

اڪڙين ۾ ، آلاڻ هلي آ .

ڇپيل
”عبرت“ حيدرآباد
۳۰ ڊسمبر ۱۹۸۹ع

پٿر جا پرين ، تو ۾ احساس جي حس ڪانهي ،
 جا چُهڻ سان چرڪي پئي ، سا تڙپَ جي رڳ ڪانهي .
 تون ساه ڪئين سُرڪي ، ڏس رڱو ڪيئن ڇاتيءَ تان ،
 ڪپڙا به ٿا ڪُڪن پڻ ، تو ۾ ڪا ڌڙڪ ڪانهي .
 شو ڪيس ۾ چڻ سھڻو شو بيس رکيل آھين ،
 جنهن کي ڪنهن جي چاھت جي ڪاٺي به ته ڪل ڪانهي .
 جذبن جي تون قاتل آن ، احساس جي ڏوھي آن ،
 ”ايوب“ چوي تون ڪنهن ارغون کان گھٽ ڪانهي .

انڊلٽ جھڙا ، تنهنجا انگ ،
واهه ڙي ! وينگس تنهنجا رنگ .

سهڻي سوسي ، گج گلابي ،
اجرڪ جا اچ ، اوتي رنگ .

ڪلڻ ، ملڻ ۽ هلڻ چلڻ ،
هڻي هڻي تنهنجي ، ڍاڪ جا ڍنگ .

ٿئونر جتي ۽ چيلهه تي چوڻو ،
ٻانهن ۾ چوڙيون ، چپ تي چنگ .

چڱا ، چڱا اچ ڍاڪ ، رسي آ ،
ڪڻڪ جا جهومن ، سونا سنگ .

کلي کلي ، هوء اسان کي ڦندن ۾ ڦاسائي وئي ،
مُرڪَ جا موتي يارَ کنڊائي ، راھن منجهه رُلائي وئي .

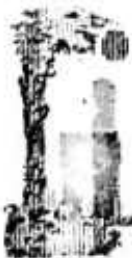
گهر جي اڳر ۾ هوء ويهي مُرڪي سُھڻو ڀرڻ ڀري ،
رنگ برنگي ڏاڳن سان ، هوء منهنجو من سيبائي وئي .

آئيني جي آڏو بيهي مُرڪي ٿي ، شرمائي ٿي ،
چيچَ چين جي وچ ۾ ڏيئي ، دل جي ڳالهه ٻڌائي وئي .

نيٺ کڻي ته ميٺ ٿئي دل ، باهه ۾ چڻ ٿي برف پوي ،
عشق جي اوتي جوت اکين مان کير ۾ کنڊ ملائي وئي .

رستا هن جا روز نھاريان ، گهر کي ٿو ”ايوب“ سينگاريان ،
کاله خبر پئي ، پاڙي مان هوء پنهنجا پير گهمائي وئي .

ڳايل
منظور سخيراڻي

پڪي ٿي پئي آن ، پڪي ٿي ستائين ،
ٿڪي آهين شايد ، جهڪي ٿي ڳالهائين .

اڃان ٿو جڏهن مان ، اٿي ڇو وڃين ٿي ،
۽ ماڻهن جي واتان ، ٿي مھڻا مُنجائين .

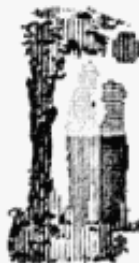
پرين پيار کان مان ، رهان ڪيئن پالھو ،
ڏنل ڳنڍ ڪي ڇو ، چڪي ٿي چنائين .

تھڪَ ڏي تون ساڳيا ، وري دل ڪي ڪولي ،
اجايو ٿي اُڏمن ، ڪي ويني دٻائين .

ميجان ٿو ته سھڻو ، نه مان وڌ تو کان ،
مگر تون به سھڻي ، ٿي مون کان چوائين .

ڏکيءَ ۽ سُڪيءَ ۾ ، ڏنر ساڻ توسان ،
ايوب ڪي اجابه ، پئي آزمائين .

ڳايل
سرمد سنڌي ،
غلام شبير سمون

حسن تنهنجو، جيئن جيئن ٿو جوين ڪڍي ،
عشق منهنجو، تيئن تيئن ٿو ترپي ٽڳي .

سونهن تنهنجيءَ جون ساڳون ستارا پرن ،
چنڊَ کي مندُ تنهنجي ٿو سامهون لڳي .

وار کولي جڏهن تون ٿي بستر سُهيڻ ،
رات ساري ٿو ڪمرو پي جهومي نچي .

ويسُ ڳاڙهو ڍڪي ، مون کي چو ٿي چُهين ،
باهه پيٽرول کي پوءِ ڪيئن نالڳي .

مان ٿو مُرڪ گهران ، تون ٿي ٽهڪ ڏئين ،
مان ٿو ماسو گهران ، مون کي مٺُ ٿو ملي .

تون سراپا حسين ، تو تان صدقي جھان ،
جانِ مَن جانِ جان ، جانِ تو تي مري .

زهر ڪائي جيئجي ،
سونهن ڏوئي پيئجي .

جي پتن پاڙوئون ڪٽي ،
نينهن نه ٽوڙي نيئجي .

ڪيترو ڪُڪڻ پلي ،
پوءِ به پنهنجو ٿيئجي .

رات جي راوڻ اڳيان ،
رامُ بڻجي بيهجي .

ڇپيل
”عبرت“ مئگزين
۱۵ جنوري ۱۹۹۲ع

روز لڪي ليئا ٿي پائين
مونسان باقي، چونه ڳالهائين

ڪنهن جي خاطر، چاندي بُت تي
گهڙيءَ گهڙيءَ ٿي ويس مٽائين

کولي ياد جو البم، مُرڪي
پنهنجو پاڻ کان پئي شرمائين

گونگي ٻوڙي، چنڊ کي اڪثر
دل جا هيڪل، حال سڻائين

پنهنجي منهن سان وٺي وٺي
گيت ”ايوب“ جا پئي ٿي ڳائين

ڳل تي ٽپڪي ، ياد ته هوندئ .
پئي هئينءَ هپڪي ياد ته هوندئ .

ويجهو ويجهو ، ايندي ايندي ،
دل هئي ڌڙڪي ، ياد ته هوندئ .

تهه سيارو ، پگهر بدن تي ،
وڃ ٿي ڪڙڪي ، ياد ته هوندئ .

هوءَ ڊسمبر ، رات ڊگهي ڀري ،
سس پُس هلڪي ، ياد ته هوندئ .

پيچ پنيءَ جو ، نيٺن مان پئي ،
جوت ٿي جرڪي ، ياد ته هوندئ .

ڳايل
عاشق نظاماڻي

ائين وارنہ کولي گهمندي ڪري ۽ پانهن نه لوڏي هلندي ڪر،
هن شهر جا ماڻهو مجنون ٿئي، ڪنهن سان به نه پلجي ملندي ڪر.

رنگ تنهنجي گلن جو چورائي، ڏس انڊلٺ آهن رنگ ڪڍيا
هٿ هراڪ آهي ڪٿميرا، ڪنهن ڏي به نه مَرڪي ڏسندي ڪر

چَپَ لال گلابي، ڪجليون اکيون، پازيب، هسي ۽ گجرا سڳيون،
ائين سورنهن ئي سينگار ڪري، هن لوڪ اڳيان، ته نه ايندي ڪر.

تو خط پڙهيا ٿي منهنجا لکي، سا ڳالهه کلي وئي ڪين چڻي،
ڪنهن ڏاڻڻ جي وئي نظر کڻي، خط دل ۾ لڪائي رکندي ڪر.

پئي زلفن رُخ تي هلچل ڪئي، دل سَتَ ڪاڏي، چَپَ ڪيچل ڪئي،
تو منهن ڏٺو، دل ڦٽڪي پئي، "ايوب" سان ائين نه وڙهندي ڪر.

ڳايل
اسلمر تنيو

سجُ ٿي سياري جو سُھڻا ، جُونِ جي ٽٽھڻ نہ ٿي ،
برڪا ٿي بوندون وساءِ ، بي تُکي ترڪڻ نہ ٿي .

تو بنان پُوست آ من ۾ ، هيانءِ ۾ هُر کُر گھڻي ،
هیر تھڪن جي هلاءِ ، پُٽَ جو تَمجھڻ نہ ٿي .

گئونچَ مان ٿي گل پيو آ ، ماڪَ آتي اوت لئي ،
وقت ويندو پن چاڻي ، پيار جي پاڻ نہ ٿي .

چنڊُ سامھون ، پئونرُ پيرِ رات جو پويون پھرُ ،
چو ٿي چرڪين ، کُرکي ڀرڪين ، ايڏي تون بئشڻ نہ ٿي .

وارَ ڪڪرن جيان کنڊائي ، پيار جون پينگھون لڏون ،
آھي جنت ان گھڙين ۾ ، اڄ تہ انڪارُ نہ ٿي .

اڪيلي اڪيلي ، آئينو ڏسين ٿي ،
چپن ٿي چپن ۾ ، چو بيٺي ڪلين ٿي .

اڪڙين جا ڏورا گلابي گلابي ،
ڪجل تن ۾ پائي چو ڪونڌر ڪهن ٿي .

رُڪجي وڃي ٿي ، ڪائنات تنهن پل ،
جڏهن کولي ٻانهون ، ڪرَن کي پڇين ٿي .

ڏهه ڏهه پيرا وڳا ٿي متائين ،
پازيب پيرن ۾ پائي هلين ٿي .

تل جسم منهنجو ، اندرُ باهه ڪورا ،
عقل ڪر انهي تي چو اڱر رکين ٿي .

هُنَ جِي آهِنجِي ، ياري آهي ،
منهنجي توبه زاري آهي .

منهنجون ڳالهيون واءِ کان هَلڪيون ،
هن جِي وَڪَ وَڪَ پاري آهي .

مُرڪ ۾ ساڳي ، موٽَ نه آهي ،
ڄڻ ڪا ڏکڻ هاري آهي .

اتفاقاً جِي ملي وڃي ٿي ،
بڻجي ويندي ڌاري آهي .

ڏسڻ به هُنَ ڏي ڏوهه لڳي ،
ڄڻ ، بيبي سَتَرواري آهي .

پيار جو ويري ، هڪڙو ناهي ،
دشمن دنيا ساري آهي .

ڇپيل
”عبرت“ مئگزين
ڊسمبر ۱۹۹۱ع

توڪي به شل عشق لڳي پئي ، توڪي به تڙپايان مان ،
جيئن ڪيو ٿئي مونسان ناحق ، توڪي تيئن روئاريان مان .

منَ ۾ مورت منهنجي مُرڪئي ، هر هر مون کي سارين تون ،
پيار جي پيڙا ، سڪ جا سڌڪا ، توڪي روز پرايان مان .

چوڏهين رات جو چنڊ چڙهي ، تنهنجا چاڪ چڪائي ڏي ،
چنڊ مان بڻجي مرڪي ، توڪي ساري رات جلايان مان .

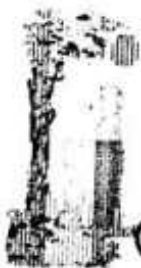
مان ته گهڻو ٿو پاڻ پليان ۾ ، دل ٿي وس ۾ ناهه صفا ،
جهڙي تون آن ، تهڙي دل آ ، ڪنهن سان سينو ساهيان مان .

هونئن ته دل جو ننڍڙو خانو ، سڪ سمونڊن کان به سوائي ،
پيار منهنجي تي پت نه ٿي ته ، چيري دل ڏيڪاريان مان .

جذب جي تون قاتل آهين . توسان ڪهڙو ٺاهه ڪبو ،
ناهه ڪري ڇا پنهنجي دل تي ، پهر مگ ڏرايان مان .

توڪي آهي ناز حسن تي ، حسن هميشه رهڻو ناهي ،
هوڏ ڇڏي ”ايوب“ ڏي آءُ تون ، هينئڙو هنڌ وچايران مان .

ڳايل
عاشق نظاماڻي

پٿر دل ڇا ، ڄاڻن ماڻهو .
ڪنهن کي ڪين سڃاڻن ماڻهو .

شطنج جا هي هلندڙ مُهرا ،
جذبڻ کي ٿا جلاڻ ماڻهو .

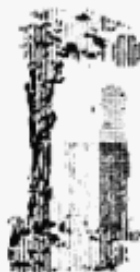
ماڪيءَ جو مانارو خالي ،
دونهان پو به دڪائن ماڻهو .

خاموشين جي ڪنڊر ۾ به ،
ڇو ٿا چرڪ پرائن ماڻهو .

زخم زخم ، ناسور بڻيو آ ،
اندر پوي گهائڻ ماڻهو .

آس اُميد ”ايوب“ اڏوري ،
راهن منجهه رلاڻ ماڻهو .

ڳايل
غلام شبير سمون
نظير سمون

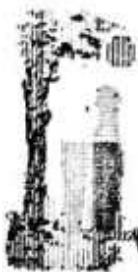
رات مون راتل خواب ڏنو ،
چلندي شوق ، شباب ڏنو .

گل چپ ڳاڙها ، نيٺ غزل ،
رُخ تان هٽندي نقاب ڏنو .

راز اندر جا ٻولي وئي ،
کليل چين جو ڪتاب ڏنو .

خط کي کولي مُرڪي پئي ،
هن جي منهن تي حجاب ڏنو .

اکڙيون هيون يا مٿخانہ ،
”ايوب“ کي پئندي شراب ڏنو .

احساس اڏامي ويا،
هيرا به وڪامي ويا.
ڇهرن تي ماسڪ چاڙهي،
ڇهڙا به اگهامي ويا.
ڇلڪي جا چوڻا پائي،
سورج ڏي سلامي ويا.
اميد جا هٿ ڏيئا،
سي ڪالهه اجهامي ويا.
منصور جهڙا رهجي،
سچ ساڻ مُدامي ويا.

ڇپيل
عبرت مئگزين
جولاءِ ۹۲ع

ٿڌي هيرَ ، ڏٺي جهيرَ ، مِهڻن سان ماريو ،
ويسارا تو مون کي چو آهي وساريو .

جوانيءَ جي جُهَلڪي ۾ اُڏما پَچن ٿا ،
سڄو ڏينهن اُڪي ۾ هيٺڙي آ گهاريو .

جيئن تنهنجي نڪ ۾ ڦِلي آه ڦاٿل ،
منهنجي دل به توسان ، وڪڙ آه ڏياريو .

چوها کي چچڪا ، ڏٺي اڄ وسي پئس ،
اُجهي اُڄ ، اُڄ جي ، ايڏو اڄ ته پياريو .

منهنجي راجَ راڻي ، سياڻي هلي آ ،
ڪري ڪوڪَ ڪوئل ، نماڻي هلي آ.

نڪتَ ٽين پيا جهيٽا ، ٽين سور پيٽا ،
وڃي رات پئي ٿي ، وهائي هلي آ.

ڪر ڪن ٿا ڪيهون ، رڙي ڪن ٿا ريهون ،
سگهو واءُ بڻجي ، اڏا ٿي هلي آ.

پنيتَ باهه پڙڪا ، سندءِ ساڳيا دڙڪا ،
چڏي پنهنجي عادت ، پراڻي هلي آ.

چري دل سڙي ٿي ، ڏئي جيئن پري ٿي ،
ڪري قياس تنهن تي ، ڪو هاڻي هلي آ.

پني رُتَ بَسنتي ، ستارن جي مَسَتي ،
اهي رات ڪيڏي ، سُهاڻي هلي آ.

چپيل

ادبي بورڊ تماهي "سرتيون"
جنوري کان مارچ ۱۹۹۱ع

نيٺ ٻڌائين ، راز نرالا ،
چُلڪي پلڪون ڪولن تالا .

هيرو ڪيري ، وار ٻئونئڙا ،
اڏري پوتي ، جهومن جهالا .

چپن ڦاڪون ، جڏهن چريون ،
مُرڪي آچئون ، موتين مالها .

مُرڪون تنهنجون ، مٽ ڪٽورا ،
تھڪ ٿو پانيان ڏينهن جھڙالا .

ڪيڏي سهڻي ، موسر آهي ،
جهڙ سان گڏجن دل ٿي چاهي .

وڃ وراڪا ، ڪڪرن ڪڙڪا ،
سارنگ آيو ، ساڻ سان ڪاهي .

ٿرُوسي ٿو ، ٻرُوسي ٿو ،
توڪي وسڻ ۾ ، باقي چاهي .

ريس ڪري ٿي ، انڊلٽ توسان ،
سونهن تنهنجيءَ سان سينو ساھي .

هنج ۾ منهنجي ، هيانءُ رکي ڇڏ ،
نهن نهن سان ڪجهه ورنڊو ناھي .

ڪڻ ڪڻ وانگي ، ڪرڪر تنهنجي ،
درد وڌو آ ، دل ڪي ڏاھي .

چئن چين ۾ ، جنت جهوڻو ،
ڏس ڏنو آ ، مون کي ڏاھي .

ڳايل
آواز: سيما ناز
موسيقي: فيروز الدين
پروگرام ”پرڪ“ پي ٽي وي ڪراچي
ڇپيل ماهوار ”بختاور“ ڊسمبر
۱۹۹۱ع

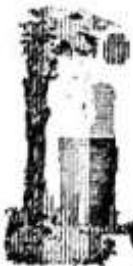
انڊلٽ جهڙا رنگ اکين ۾ ،
لاک رتي لالڻ لڳن ۾ .

ٿر جي ڌرتي منهنجا انگڙا ،
بونڊ وسائج ٺوٺ رڳن ۾ .

چوڏهين جهڙو چنڊ لڳي ٿو ،
تنهنجو چهرو چئن چڱن ۾ .

سپنن کان وڌ سندر آهين ،
ڄڻ ڪي ناريون لال وڳن ۾ .

گوند ڪاڻي گوڙ به کٽي ،
اهڙي ريڪا آهي هٿن ۾ .

چنڊ پي پوڙهو هئو
توهه پي، ڪوڙو هئو.

تنهنجي گهر، ڪي پي به ڀرين
هر طرف لوڙهو هئو.

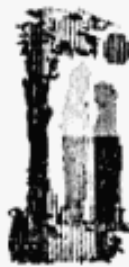
هو تاس ۾ جنهن ڏي پڳر،
ڏيند نه هئي ڍورو هئو

آه منهنجي، عرش تي هئي،
پر لوڪ ته پوڙو هئو.

ساري رات ذهن ڊوڙيو،
ان جهليل گهوڙو هئو.

سونهن جي ديوي چورايو،
جڳ مگر، سوڙهو هئو.

چپيل
نئين سوچ ڊسمبر ۹۱ع

دل جو پنڇي ديرو ڳولي .
ڪوئل ٿي آڪيرو ڳولي .

ننهن اُس ۾ ڪونج اڪيلي ،
ڪنهن جو ٿي پئي پيرو ڳولي .

چوڙيلءِ جا ، چپ سُڪايل ،
ماڪيءَ جو مانارو ڳولي ،

آشائن جا ديپ اُجهائڻ ،
قسمت جو پئي ڦيرو ڳولي .

ڳلڙن تي ، ڳوڙهن جون بوندون ،
پيار جو ٿي پانڌيئڙو ڳولي .

گر ٿيل گهاگهر چوڙيون چاهت ،
وري ٿي هڪڙو پيرو ڳولي .

ريڊيو پاڪستان خيرپور تي پڙهيل .
چپيل "نئين سوچ" ڪراچي
فيبروري ۹۱ع
هفتيسوار "سندو" حيدرآباد ۷
فيبروري ۹۱ع

شاعر جاڳي ، تارا جاڳن .
ڪي ڪي ماڻهو پيارا جاڳن .

هر پاسي آ گگهه انڌيرو ،
منهنجي گهر جا چارا جاڳن .

ڊوڙي ڊوڙي لوڪ سٽو آ ،
مل سان گڏ مل وارا جاڳن .

سسڪيون اُڀرن دور فضا ۾ ،
دانهون ، درد ، اشارا جاڳن .

صدين کان هن پريم نگر ۾ ،
پيٽا ۾ مون پارا جاڳن .

ڇپيل
”نئين سوچ“ ڪراچي
جنوري ۱۹۹۱ع

هير گهلي تي گل لڏن ٿا.
 جڻ ڪوئي پيغام ڏين ٿا.
 پئونر گلن کي پاڪيون پائڻ،
 خواب هندوري ۾ جهومن ٿا.
 پَتَ پَتِيهر، اَطلش، عَطر،
 هن جي پيرن منجهه پون ٿا.
 هن جي تھڪن تي او سائين،
 تَر تي تڙا مينهن وسن ٿا.
 سائي چپر ڳاڙهي ساڙهي،
 ڪئميرا ۾ رول ڦرن ٿا.
 تر جي نينگر جھڙ ڏنوا،
 ڪلهين ڪارا وار ڪڏن ٿا.
 مينهونگيءَ ۾ بيٺي مرڪي،
 نينهن کي ويتر، نيش اچن ٿا.

چپيل ماهوار "پارس"
 ڪراچي جنوري ۱۹۹۱ع
 پندرهن روزہ "عبرت مشڪزين"
 فيبروري ۹۲ع
 ريڪارڊ ٿيل ٽي وي پروگرام "پرک" ۾
 آواز عاشق نظاماڻي
 مئي ۱۹۹۲ع

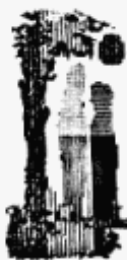

ڪڇ ڪڇ ، ڪڇ ڪڇ ، ڪلندي ڪلندي .
واه وڻي وڻي ، ويندي ويندي .

ٿه ٿه سان گڏ ٿاڻا ماڻا ،
چوه چنڊي وڻي چلندي چلندي .

دور دري کان جهاتيون پائي ،
مورن وانگي ٿلندي ٿلندي .

سانجهي ويل اچڻ جا واعدا ،
سال لنگهي ويس ڏيندي ڏيندي .

رات ڏاڍي سخي ، شوم آهين تون چو ،
چڏ ڪٿي ڪر ٻڌي ، وقت ويري وڏو .

رات جي سيج تي ڪر موڙي سمهون ،
ڪهڪشان جي نظارن ۾ ڏاڍو مزو .

پوهه پارا پون ، چپ ٿر ٿر ڪنبن ،
باهه بت مان ڪڍي ، تن کي ڪوسو ڪيو .

شوق نيٺن منجهان ، ٽپ ٿي پيو چلي ،
آ ته ايڏو پيئون ، پئي نه پنهنجو پتو .

چنڊ جي چاهه ۾ ، ڪو اڏاڻو وري ،
ڪيئي پيرا ڪريو ، پوءِ به ناهي ٿڪو .

ماڪ پئي ٿي وسي ، گل وهنجن پيا ،
ريس تن سان ڪري ، ڪجهه ته اڳتي وڌو .

گهل کي چڏ ڪٿي ، خار کي ڪر ڦٽي ،
آءُ آوري هلي صبح ٿئي نه چٽو .

ڇپيل
هفتيوار سنڌو
۲ مارچ ۱۹۹۱ع

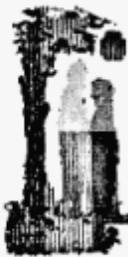
تنهنجي سونهن ئي منهنجي ذات.
توبن منهنجي ڪهڙي ذات؟

اُجرو ڇهرو وڪريل وار،
ڄڻ ڪا چاندوڪيءَ جي رات.

سندوءَ ۾ جيئن، سڙهه پيڙين جا
تنهنجي قد جي، تهڙي بات

اُڏما اُڏ ٿڻ، تڙپ تشنگي،
توئي ڏني آهي سوغات.

ساري رات ٿو پڇران ڪامان،
آهڻي پئي ڪا پريات.

تنهنجي چوٽيءَ ۾ گل.
سڄي پاڙي ۾ هل.

توڪي ٿلندو ڏسي،
اندر آئي اٿل.

تنهنجون اکڙيون سيرا هي،
ڪيئون سيني ۾ سل.

ڪيڏي سندر آهي،
توڪي ڪانهي ڪا گل.

تنهنجان خرانوان،
واه تنهنجا انگل.

”ايوب“ عاشق ٿيو،
ڏسي تنهنجا شغل.

ڳايل
عاشق نظاماڻي

ڪڍي پڻ تي پير هلي آ.
پڻ جهڻ کان به سوير هلي آ.

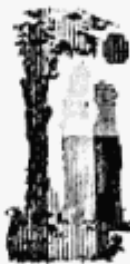
چنڊ جي چانڊوڪي چورائي ،
گهٽ، لتاڙي گهير هلي آ.

سرنهن به بيٺي آ قولاري،
خوشبو آ، چئو ڦير هلي آ.

ڪٽين به هن ڪرڙا موڙيا ،
ڏاڍي ٿئي پئي دير هلي آ.

”ايوب“ جون تولي اڻ ڪٽ آچون،
محبت ڏيرئون ڏير هلي آ.

ڳايل
شفيق منگي

هُنَ جِي بُتَ تِي چُهَٽِيو چولو.
منهنجي مَنَ ۾ پَرَڪيو شعلو.

اڱڻ ۾ ايندي اَنگَ پُسي پيس،
پوريءَ کي ڪو پُئونہ ڀولو.

سَرَبَتَ سَرَبَتَ، هوا جِي سُرَ سُرَ،
سُسَ پُسَ، سُسَ پُسَ ساھ کي اولو.

بَرَڪا بس ٿي، واروسن پيا،
منهنجي اکين جيئن آهي ڍولو.

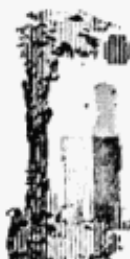
ڇپيل

عبرت مئگزين ۱۵ ڊسمبر ۱۹۹۱ع.

ڪيڏو تنهنجو چاهُ چين ۾ .
 هاءِ هي منهنجو هانءُ هٿن ۾ .
 مُرڪ تي تنهنجي موتي وِڪرن ،
 نهن ڏهن ٿا چڱهه ڳلن ۾ .
 ٿور تي تنهنجي مور مرن ٿا ،
 پٽري تنهنجي لوڏ لکن ۾ .
 سُهڻي هائي ، قڏ ڊگهيرو ،
 سونهن ٿي پلجي يار ڪڱن ۾ .
 ٿر جون ڪڪريون تنهنجون اڪريون ،
 برسي پئ من! هاڻ برن ۾ .
 ”ايوب“ ٿو توتي ڦيرا پائي ،
 واسُ وٺي جيئن پئونرُ ڳلن ۾ .

ڇپيل
 ماهوار ”نئين زندگي“ حيدرآباد
 هفتيوار ”سندو“ حيدرآباد
 ڳايل : شفيق منگي
 آڪاش سنڌي

گنڊراتن ۾ چنڊ ڪڙيو آ.
موهن دڙي ۾ ڊيپ ٻريو آ.

توڪان اڳ هو ساڻو جيون،
توئي جيئن جو ڏانءُ ڏنو آ.

پياسي دل هئي ڌرتيءَ وانگر،
تون جي برسينءَ، مَنُ ٿريو آ

بي رنگ هون، سڀ منهنجون سوچون،
مُرڪينءَ انڊلٺ رنگ ڪڍيو آ.

منهنجي من جي اونداهيءَ ۾،
تنهنجو چهرو چنڊ بڻيو آ.

ڇپيل
”عبرت مئگزين“ حيدرآباد
ڊسمبر ۸۹ع.

منهنجو جيون ، توين ساڻو .
اُجڙيل آسون، مَنُ ويڳاڻو .

ذهن جي اُپ تي يادون اُپرن،
تمڪي تمڪي چڻ تانداڻو .

چنڊُ چڙهي ٿو چڪ هڻي ٿو،
مَنُ ڪري ٿو مونسان ماڻو .

چڙهون به هن تنهنجون گلڙا،
مُرڪ ته آهي مڪڻ چاڻو .

چاهه چڪيءَ ۾ ڪيئي چاڪر،
پيهن ويٺا پيار جو گهاڻو .

پنهنجي منهن سان انڊلٽ جوڙي ،
ڪيڏو آهي ”ايوب“ آياڻو .

سدا مُرڪ چڙڻ تي جاري تون رڪجان.
امانت اٿئي سونهن ساري تون رڪجان.

سورٺ جا سورنهن ئي سينگار تو وٽ،
نهڻائي نوريءَ، واري تون رڪجان.

مٿان ڪو منڍي اک سان توڏي نهاري،
انهيءَ لاءِ آتش ۽ آري تون رڪجان.

اسان جي سچائي اسان جون وفائون،
اسان جي وفائن سان ياري تون رڪجان.

”ايوب“ جي اندر ۾ تنهنجي آه الفت،
ٿڌو ٿانءُ دل جو پياري تون رڪجان.

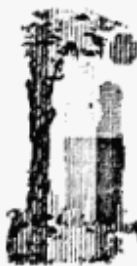
ڪڍڪ جي سنگ کي باهه لڳي وئي .
پاليشاھن رات ڪڇي وئي .

ڳوٺ وڏيرو مڇ مڇ ڇڙي ،
چئي ٿو چوري پاڻ پڇي وئي .

جنهن پي اڄ آواز اُٿاريو ،
تنهن جي پيڙي ڄاڻ ٻڌي وئي .

سچ کي گرهڻ آهه وڪوڙيو ،
ذهن کي ڪارنهن زنگ وٺي وئي .

ورهين کان سچ ، اُڀريو ناهي ،
سائڻ جي آ ، عمر لنگهي وئي .

ڪنهن جي ڪوڪَ ڪُني اڃ ٿار.
فضا ۾ ڦٽڪي ٿي گونجار.

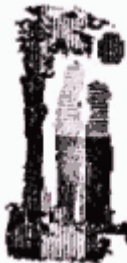
سونهن جو ويري سونهن ٿئي ٿو،
ڇٽي ڳلن تي ٿو اڱار.

ٿر جي واري ڪنهن اڏاري،
نرگس نيٽن، منجهه غبار.

چيهاڙيون ڇو، چولو تنهنجو،
وڪريل وڪريل، اڻڀاوار.

اوهارياڻي، کيسين رهندي،
تنهنجي گهر تي جبري جهار.

ڇپيل
هفتيوار ”سندو“ حيدرآباد ۴ اپريل
۱۹۹۱ع

تنهنجون يادون ، رڻ ۾ راڙو .
سَهسين سڏڪا سَاهَ ڪي ساڙو .

سوچون ٿوهر ، يادون ڪنڊا ،
مَن ۾ پوست هيانءُ ۾ هاڙهو .

مُرڪڻ ، ڪُرڪڻ ، سُرڪڻ ڏِرڪڻ ،
آسَ اڏوري ، دل تي ڏاڙو .

جيون سان تون ، جاڙ ڪري وئين ،
بي جان بُت آ ، چڻ ته ڪَپاڙو

پير پچي پيا ، اکين ۾ اوندهه ،
چُڪي ، چڪڻ بن ، ڪونهي چاڙهو .

سارا منهنجا ، گيت ڪوماڻل ،
سُرِي ساڻو ساڙ به پاڙو .

چپيل
ماهور "نئين زندگي"
حيدرآباد فيبروري ۱۹۹۰ع

تنهنجي چوٽيءَ ڇندن چُورو.

ڪپڙا ڪارا بدن پورو.

رشم ڳٽ ۾ گل گلابي،

نينهن جو آهي رنگُ نسورو.

هر ڪوپاڻ ڪي ناهي آيو،

تنهنجي آڏو پويءَ اڏورو.

مندون مھڪن تون جي مُر ڪين،

چپڙا چوريو انڊلٽ جوڙيو.

پيار جا چلڪن پيمانائيا،

اُڃ اُجهايو، اوتي ٿورو.

اڪين ڪي ايڏو نه ترشايو،

سمجھي ويندو هر ڪو چورو.

چورُ اکين سان چَاهُ ٿي چوري.
ڪاٿَ ڳجهن سان دل ٿي ڪوري.

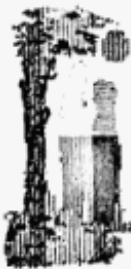
هڪَ جيڏين ۾ ويٺي مُرڪي،
دل جو ڪنهن سان حال نه اوري.

ڳجهيون ڳالهيون ڳوٺَ بڻائي،
لفظ ڪنڊيري، ٽڪي توري.

ڍاڀي منهنجو، هانءُ نه هن مان،
سُرڪَ پيٽان ٿو هوري هوري.

ويندي ويندي آهه رڪي وئي،
ڳاڙهيون چوڙيون پنهنجون پوري.

چپيل
تماهي ”مهراڻ“ حيدرآباد
ماهوار ”بختاور“ حيدرآباد
جنوري ۱۹۹۱ع ۾

تو جي لڳايا ها چوڻيءَ ۾ ڳلَ .
سانڍي رکيا ٿم پَنَ سي سُڪلَ .

سڄي رات سَاهَن ۾ سُرهاڻ هُئي ،
صبح جو ها چوڙين جا ٽُڪرا ٽٽلَ .

چرندڙ چپن تي لڳي وئي مُهر ،
جڏهن خط پراڻا ڏنئي جو لکيل

اُٿندي تڪڙ ۾ وساري وئينءَ ،
پالش ننهن جي ۽ سُرخي ڪَجَلَ .

يادن جا زيور ”ايوب“ جي حياتي .
فوٽوپراڻا ۽ وڊيو ڀريلَ .

ڇپيل
”عبرت مئگزين“ حيدرآباد
هفتيوار ”سندو“
آگسٽ ۱۹۹۰ع

هڪَ تون بي چئي ، ٻي دل بي چئي .
هارَ ڪنهن نه مڃي ، منهنجي عمر وٺي .

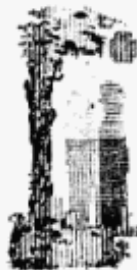
هر پلڪ هر گهڙي تون ٿي مون سان وڙهين ،
دل ته سمجهي نه ٿي تو آ ڪيڏي ڪئي .

سونهن جي پيالي مان ٿو مان سُرڪيون پريان ،
سُرڪَ پياري ڌڪاري ، اُٿاري ڇڏيئي .

اڪيون توکي ڏسن اُٿڻ جي ڪين ڪن ،
عجب تن کي هي عادت ڇڏي تو ڏئي .

دل کي منٿون ڪري مَسَ هٿيڪو ڪير ،
تون جي مرڪينءَ هٿن مان ڇڏائي وئي .

بڻايل
عاشق نظاماڻي

دل سِڪڻيءَ کي ڪيئن سمجهايان.
ٻارن وانگر ڪيئن ريجهايان.

چَنڊُ هٿن کان ڏور آڏاڍو،
پاڳل من کي ڪيئن پرچايان.

لوڪان لڪائي لُڙڪ پيئان ٿو،
ڪيسين دل جو دردُ دَٻايان.

ايندي منهنجا ڳوڙها اڳهندي،
پنهنجو پاڻ کي پيو پريايان.

شهر سڄي تي اوندهه چانيل،
وينو جذبن کي جرڪايان.

”ايوب“ اندر ۾ اڻ کُٽ آسون،
سڀنن جا ٿو محلَ سڄايان.

تنهنجن اکڙين ۾ او سائين، جوت جلائي ڪين سگهياسين.
رات رهي پي راتل توسان، روح رلائي ڪين سگهياسين.

ضد تنهنجي ۾ زرد ٿي ويا هن، اميدن جا سارا ڪرڻا،
پٿرن جي ته پهڙن آڏو، حيلهائي ڪين سگهياسين.

رات سڄي مان توسان ٽڙيم، تنهنجي ننڊ ڦٽائي هئي مون،
آڻي چپ چپن جي ويجهو، سي به پسائي ڪين سگهياسين.

ٿانڊاڻي جي ٿم ٿم وانگر، آسن جي اکپوٽ لڳي آ،
اونداھين جو آنت ڪو آڻي، باڪ ڦٽائي ڪين سگهياسين.

ٿر جي بر جيان من هو منهنجو، تنهن کي وٽر تو ٽڙپايو،
پياسي من تي بادل آڻي، بوند وسائي ڪين سگهياسين.

چپيل
ماھوار ”لطيف ڊائجسٽ“ ڪراچي
سيپٽمبر ۸۹ع

اهڙو پيار ٻڌوئي ناهي .
جنهن ۾ جيءُ جُهر يوئي ناهي .

تون ڇا ڄاڻين درد اسان جو
تو ڪو پيار ڪيوئي ناهي

جڳ سڄو مان جهاڳي آيس
تو جهڙو پر ڪوئي ناهي

منهنجي اڪثرين سان ڏس چاهين
پاڻ کي توتہ، ڏنوئي ناهي

عشق جون راهون ”ايوب“ اٿانگيون
پيار جو پنڌ، کڻوئي ناهي.

ڳايل
تعمير حسين
(تي وي پروگرام ”گهڙيال“)
عاشق نظاماڻي

اڪيون ته تنهنجي راهن ۾
آءُ هلي منهنجي پانهن ۾

توڪي لڪائي لوڪ کان
دل جي ويهاريان ڇانئن ۾

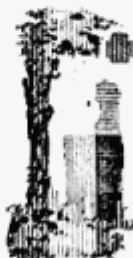
توريءَ هڪڙو پل نه سري ٿو
آهيان سڄو ڏينهن گهاون ۾

توڪي چوا حساس نه آ ڪو
دردُ آ ڪيڏو دانهن ۾

ساري رات وهائي آهي
سائڻ! تنهنجي چاهن ۾

آهي ”ايوب“ جي آس اها ئي
توڪي سمايان ساهن ۾.

ڳايل
عاشق نظاماڻي

نينهن تنهنجنو ناسور الاري
پل پل تنهنجو پور الاري

ٿوه جواني مُندَ ملڻ جي
پيرين جهليو پور الاري

ساري رات، اڪيلو تڙپان،
دلبر ٿي پيو دور الاري.

نيٺن جي مَڌ، پيئڻ کان پوءِ،
سڪ ڦري ٿي، سور الاري.

تو بن جانب جيون ڪهڙو،
چاهه ۾ سارو چور الاري

ڇپيل
هفتيوار چانڊڪا لاڙڪاڻه.

پيارُ جي ٿو ڪرين ، دل ڪڍي ڌار ڪر .
پو پرينءَ کي چئج ، وار تي وار ڪر .

ڏينهن ڏينپوءِ مِثل ، نينهن نيزي مِثل ،
ساهُ سوگهو ڪري ، جان تي جاڙ ڪر .

نيٺ راحت نه ٿئي ، چپَ چاهتَ نه ٿئي ،
زهرَ پيالو پيري ، وات تي لارَ ڪر .

سڪَ ڪوري اٿئي ، پڪَ پوري اٿئي ،
پاڻ پُختو ڪري ، ويهي ويچار ڪر .

عشقُ فڪرات ٿئي ، سونهن سقراط ٿئي
موت کي مات ڏئي ، موت تي مارَ ڪر

چپيل
ماهوار ”نئين زندگي“
آڪٽوبر ۱۹۹۰ع

آء اڪيُن جي آڪيُرن ۾ .
چاهُ آچمڪيو چاندو کين ۾ .

چلڪي تي اچ چولو پائي
تَرَڪو پئي پلُ تانداڻن ۾

رات اها من ! ياد ته هوندئي
جڏهن ويهاريو هئي چيُرن ۾

پيچ پنيءَ جي ويل هلي آ
توڪي توريان مان گُڙن ۾

ڪڏهن ڪڏهن ته فون ڪندي ڪر
رهندو آهيان اوسيئُرن ۾

اچ ته وسي پئءِ وار ڪنڊائي
رُوح رُجي پئي برساتن ۾

پڙهيل ريڊيو پاڪستان خيرپور
چپيل ماهوار ”بختاور“
مئي ۱۹۹۱ع

اي چنڊ پرينءَ کان آءُ پُڄي، ڇا توکي نڊ به ايندي آ؟
جنهن ڏينهن رُني هوءَ مون کان آ، تنهن ڏينهن کان دلڙي ماندي آ

هر رات جي سانت ۾ سڏڪن سان، ٿو نيڻين نيرَ وهايان مان
ڇا هوءَ به راتين جون راتيون، مون وانگي ويهي رهندي آ؟

ڪلهه رات به مون تو کان هو پُڄيو، پر تو کي ڪوئي قياس نه پيو
ڏس چنڊ ڏوراپا مون وانگي، ڇا هوءَ به توکي ڏيندي آ؟

ڪنهن ياد کي ڪوري ڪَپي ڪيڏ، ڪو ايڏو سٺو ڪم ناهي
”ايوب“ جي نانءَ ٻڌڻ تي هوءَ، ڇا ويني چرڪ پريندي آ؟

بگيل
عاشق نظاماڻي (ريڊيو پاڪستان خيرپور)
سرمد سنڌي
اسلم تنيو

وَجِهي ڪُنڊُ جڏهن، ڏنڻين مُنهن ڪُنڊجائي
وئي چڻ اسان کي، ٻلاڙا ٻچائي

اڻي ته ڪهڙيون اسان جون خطائون
نه ٿي حال اوري، نه ٿي ڪجهه ٻڌائي

اسان جي وفائن کي اڏهي وئي وئي
سگهي ڪين سڪ مان هون کي ٻچائي

سُرو پيار جو هن جي نيرين نسن ۾
سُرنڊوئي رهندو پلي رت متائي

اسان پيار کي آهي پوڄائي سمجھي
گناهن جا هو پل ته ليبل لڳائي

ماضيء وانگي، رسي ويا هن،
منظر سارا، کڻي ويا هن.

”مينٽل محبت، منجهه بڻائي،
قرب جا هٿڙا، ڪڍي ويا هن.

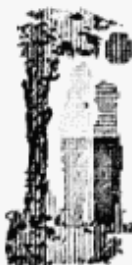
”اي سيءُ ۾ جي گهارن ٿا پيا
جذباتن جا جملي ويا هن

جڏهن وڳي ٿي فون جي گهٽي
”رانگ نمبر چئي رکي ويا هن

ڏات کي ڏنگ ڏهوڻا ڏيئي
”ساري ڏيئر، چئي ويا هن

وهي ڪري وهه وري نه آيا
شايد رستا پلي ويا هن

چپيل
ماهوار ”بختاور“
آگسٽ ۱۹۹۱ع

پيارُ تـوسـان منهنجو ساڳيو آ
تو مون کي کيئن وساريو آ

رات ڏينهن آ تات تنهنجي مون کي
هر گهڙيءَ ساھه توکي ته ساريو آ

در درين ۽ گهٽ گهٽين ۾ تولئ
واجهه وجهي مون هميشه نهاريو آ.

گيت منهنجا گونجن ٿا فضاين ۾
آهن منهنجن ته اپ کي به ڌاريو آ

ڳايل
منظور سخيراڻي

هوءَ ٿي پئي يارَ رُڪي آهي
وئي هن کي ڳالهه ڪُڪي آهي

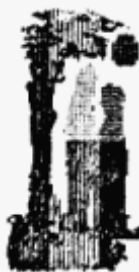
هُن مُرڪڻ آهي ڇڏيو سائين
ڪا ڳالهه ضرور ڏکي آهي

پَلُ بَاسِي نه بَاسِي اُن جي رضا
پر پيار جي هوءَ بُڪي آهي

هوءَ هَڪي هَڪي مُرڪي آ
پَڪَ دل ۾ دونهن ڏکي آهي

”ايوب“ اندر ۾ آتش آ
دل هُن رِيءَ ڪين سُڪي آهي

ڳايل
عاشق نظاماڻي

خوشبو تنهنجي خطن ۾ ساڳي
چاهت تنهنجي چين ۾ ساڳي

چقمق واري ڪشش رهي ٿي
سائڻ تنهنجي اکين ۾ ساڳي

چيڪي مٽي تنهنجا انگڙا
بوٽڪي ٿي بدن ۾ ساڳي.

واسيل آهي ويڙهو سارو،
ميندي تنهنجي هٿن ۾ ساڳي.

تنهنجي گهر کان هوا گهلي جا
اچي ٿي منهنجي ڪنن ۾ ساڳي

فون جي گهنٽي وڳي آ.
دل هٿن کان اڳ پڳي آ.

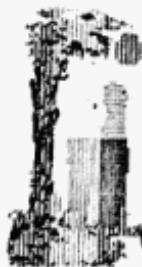
ياد جو ڪوليو مون ابر،
ذهن تي ٿي وي هلي آ.

تھڪ تي ڪونجون اڏاڻيون،
مُرڪ تي موسم مٽي آ.

ڇڻ تراشيو هن کي سارنگ *
سونهن جي ديوي سڄي آ.

ڪاله جيڪا ڪاڪ تي هئي،
اڄ منهنجي مومل بڻي آ.

* (سارنگ : آغا سليم جي
ڪهاڻي ”روشنِيءَ جو سفر“ جو
سنگتراش)

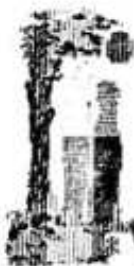
نڪَ ۾ سونو ڪوڪو جَرڪي.
منهنجي دل جو دُرُ ٿو ڪِرڪي.

ريشمر جهڙا وار نه ڪول،
من اڱڻ تي وڃ ٿي ڪِرڪي.

چپ چُرَن ٿا چاهه وڌن ٿا،
ٻارن وانگي دل ٿي هِرڪي.

مُرڪُون تنهنجون مڏ ڪٽورا،
آتو منهنجو شوق ٿو پِرڪي.

مُنڊيءَ تي چڻ ٿڪ لڳل آ،
پيارُ ڪيومان آهي پِرڪي.

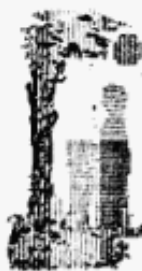

خوشبو وانگي سونهن ڪنڊي وئي.
هر پاسي آ، هاڪ هلي وئي.

جڏهن کان هوءَ ساماڻي آهي،
پاڙي ۾ آ جهار وڌي وئي.

آئيني کي ڏسندي ڏسندي،
آئيني ۾ ڌار وجهي وئي.

گهرجي اڳر مان آنڪتي،
ويڙهي ۾ آزار ڪري وئي.

تنهنجي وارن ۾ ايڏو آسهڻو بڪل.
ڄڻ ”بخاريءَ“ لکيو آهي نئون ڪو غزل.

ڇپ سڻيا ۽ چوڻا ڇندن ۾ ڀريل،
ڇيرون اک ۾ ويتر توپا تو ڪڄل.

منهنجو توسان جڙيل جيءُ آهي ائين،
جيئن نڪ ۾ ڦٽي تنهنجي آهي پيل.

سڪ ۽ سونهن تي ڪين بندش وجهو،
عشق اڻ جهل آ، ڪائيندو ويتر اٿل.

ڪنهن جي پاڳن سان ڪهڙيون ريسون پلا،
پاڳ منهنجو ته آهي اصلئون ڦٽل.

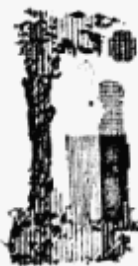
منهنجي پَر مان به گونگن جيان گذرين پئي،
هونئن ته تهڪن جو تو وٽ سدا گل تڙيل.

منهنجي دعائن مان نڪري ويو چواثر،
آهي توجيئن خدا پي ته شايد رُئل.

شام ساري ٿي وئي آهي اهڙي پرين،
رنگ تنهنجي چپن تي آجهڙو لڳل.

چو ٿي چالون ڏئين روز هر ٿي جيان،
”ايوب“ جو من ته اڳي ئي آهي مُئل.

چپيل
”عبرت ميگزين“ ۱۵ سيپٽمبر ۱۹۹۱ع
ڳايل: عاشق نظاماڻي

نينهن اسان جو ، ڏينهن جهڙالو
رم جهر رت ۾ ، رنگ نرالو

به به سارنگ ، پوڙ آلائي
جهومي جهومي ڳاءِ جمالو

پونءِ پڇي پئي خوشبو ٿي پئي
واءِ گهلي پيو تيرنهن تالو

تنهنجي ٽهڪن تي اوسائين
سُرڪي منهنجو منڙو ڏالو

سونهن کنڊيريا رنگ اُفق تي
منهنجو من ٿيو مست موالو

مُرڪي جيون گهار او جانِي
پورن سان رک ڪڏهن نه پالو

اچو هڪڙو پيرو اسان سان ڳالهايو
اسان پي رڻل هيون اسان کي مڃايو

سَرِ بَزمِ ويهي ٿا ٽهڪو ٿلو خود
اسان جي ڪلڻ تي ٿا بندش لڳايو

سڀئي ڏوه سائين اسان ڏي ته ناهن
اوهان پي اکين کي جهليو ۽ لڪايو

چڏي لڪ لڪو ٿي ٿيو هاڻ ظاهر
اسان کي اڪيلو نه رڻ ۾ رلايو

رڳو آهي نفرت اسان کي ملي ڇو
ڇا قسمت آ اهڙي، اوهان ئي ٻڌايو

اميدن جا ڏيئا اوهان ريءَ اُجهائڻا
اچو پيار جي جوت پهر جلايو

روشنی ٿي ڦٽي ، تنهنجي اکڙين منجهان
باک ٿي پئي ڦٽي ، تنهنجي پنڀڻين منجهان

وار کولي جڏهن تون ٿي سامهن اچين
چنڊ ٿو منهن کڍي ، ڇڻ ته ڪڪرن منجهان

ڇاهه ٿو پيو چمي ، چيلهه چوٽا چڳون
پيار ٿو پيو ٽمي ، تنهنجي انگڙن منجهان

چيچ کي ڏنڊ ڀر ، توڇو جيءَ ڏني
روح ريهون ڪيون ، بند کولين منجهان

تاس ڏاڍي لڳي ، آ ڪڪر اُپ مٿان
آءُ پيئون ڀرين ، اڄ ته ڪڪرين منجهان

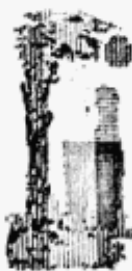

جذبڻ جا اڃ ، گئونچ ٿڙي پيا
چئوڏس تارا ، چنڊ ڪڙي پيا

پنهنجي هر وڪ ، ڪهڪشان ڏي
من جا سارا ، ساز چڙي پيا

بي حس نسن ڪر موڙيا هن
اڏمن جا اڃ ، ڪوٽ ڪري پيا

مست ننگاهن ۾ آمستي
اڪڙين ۾ اڃ ، چور گهڙي پيا

عشق تہ آتش آهي سائين
نڪري پوندئي نيٺن مان.

ڪيڏا اوچا ڪوٽ هجن پر،
پيار آ پڌرو ميڙن مان.

ڳالهه سڌي ڪر دل جي ڪولي،
چار زندو آ ويٺن مان.

ڪيڏي خوشبر آئي آهي،
ڳاڙهن ڳاڙهن پيرن مان.

سڪ ۽ سونهن تي ڪهڙا پيرا،
آءُ هلي تون گهيرون مان.

حيف آ توکي ڪيئن وساريئي،
”ايوب“ آ تنهنجي سيٺن مان.

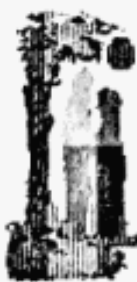
وارن کي ورائي چھرو ، تو چنڊ جيان کڍيو آ .
ڪو خيال ڪو نه آئي ته ڪنهن جو اندر وڌيو آ .

ساري فلڪ تي لالي تنهنجي ڳلن جي آهي ،
يا دل ڪنهن جيءَ جو دلبر تو خون اڇ ڪيو آهي .

پوري بدن تي ڪارا ، تو ويس جو ڍڪيا هن ،
دل جو ته هڪ هڪ ڏهڪو ، اڇ وڇ ٿي پيو آ .

تنهنجي چپن جي چُرپُر تي ، دنيا ۾ آهي سُرپُر ،
خاموش تون جي آهين ، راکاس مُنهن کڍيو آ .

اڇ رنگ تنهنجا راڻا ، انڊلٽ ته ٿي ويا هن ،
ڪنهن کي خبر به ڪهڙي ، اڇ رات ڪو وسڻو آ .

منهنجا سڀنا تنهنجا آهن.
تنهنجا آهن پئي ڄا ناهن.

گيت غزل ۽ وايون ڪافيون،
منهنجا ناهن، تنهنجا آهن.

بُرش ڦلر ۽ رنگ سمورا،
منهنجا ناهن، تنهنجا آهن.

سازن تي جي، سُر چِرن ٿا،
منهنجا ناهن، تنهنجا آهن.

پنهنجي پيار جا، هر هنڌ هوڪا،
منهنجا ناهن، تنهنجا آهن.

ڪوري ڪاغذ تي هي ليڪا،
منهنجا ناهن، تنهنجا آهن.

آءِ هلي تون، هيڪر هاڻي.
روز چوين ٿي، اڄ نه سڀاڻي!

ايڏي ڪاوڙ چو تو ڪئي آ،
جيڪي چاهين، ڏيانءِ مان آڻي.

مونسان مل تون مهل ڪڍي ڪا،
شال جواني، جانب ماڻي.

عشق ۾ اٽڪل، جائز ناھي،
چو ٿي ڪرين سڀ چاڻي واڻي.

چو ٿي چرڪين مون کان منڙي،
سال ٿي ويا، توکي ساماڻي.

تنهنجي جوين جي او جاني،
ڳالهه هلي وئي، هر هنڌ هاڻي.

پنهجن نصيبن تي ڪراس لڳل آ.
ڄڻ ڳرجا تي، صليب تنگيل آ.

پيار ڳنڍيندڙ ڏور سين لئي،
منهنجي پاڳ ۾ چوڄڳل آ؟.

جڙي جيڪا، ڪڏهن نه سگهندي،
اهڙي منهنجي، دل ٽٽل آ.

پنهجو پاڻ تي وسُ نه هلي ٿو،
توسان اهڙو نينهن لڳل آ.

مون لئي آ مانڌاڻ حياتي،
جيون سارو زهر ڀريل آ.

آءُ مُرڪي ملون پيارَ جي چانو ۾
سمنڊُ چوليون هڻي ٿو پيو هانو ۾

ڏور ڏاڍو وسين ٿي ورهه ويا لنگهي
هاڻي گڏجي به وڃ هڪ نئين نانو ۾

چلولاڻيون ڇڏي هڪڙي ”هائو“ ته ڪر
اهي ڏاڍو مزو من! لهن لائو ۾

پيار جو پيچ پختو ڪري پيار سان
ڪاٺون بُسري ڪٽي، اچ ته هڪ ٿانو ۾

پڪَ ايندينءِ تون، ڪان ڪان وئي آ وڌي
منهنجو من آ جو اٽڪيو پيو ڪانو ۾.

رشید چارن

ایوب گاد

تنَ جون هُنَ لئه تارون تڙپن
نيئن نند نه آئي، ڪيسُ ڪري ويئو، ڪائي

صاحب خان "سوره" ميراني

Cell : 0344 3919786

Soorih Sindhi Aadaab

جي لھوارو لوڪ وھي ۽ تون اوچو وھ اوڀار

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گھر (Whatsapp)

تنهنجا پورا بدلا ڳل ، ماک ڀناراييلي ڳل
آتي اوت نه جهلجي جيڏي .....

عشقُ اُپهرو مور نه پلجي ، هر هر هٿين اُچل
آتي اوت نه جهلجي جيڏي .....

سُر مي وارين سُهڻين اڪڙين ، پاڙي ۾ ڪيا هُل
آتي اوت نه جهلجي جيڏي .....

گُجُ لڳن تي ، وچُ گڱن تي ، ڪينجهر منجهه ڪَنول
آتي اوت نه جهلجي جيڏي .....

ڇپيل
عبرت مئگزين
هفتيوار سنڌو آگسٽ ۱۹۹۰ع.

واٽن تي ورنايان وينو ، وڇوڙي جي وائي
ڪيسُ ڪري وئي ڪائي

تنَ جون هُن لئي تارون تڙپن ، نيڻين نند نہ آئي
ڪيسُ ڪري وئي ڪائي

پل هڪڙي ۾ پهرَ لنگهي ويا ، دلڙي گهورن گهائي
ڪيسُ ڪري وئي ڪائي

پوڳن پوڳن ۾ هوءَ پوري ، جاڙ ڪري وئي جائي
ڪيسُ ڪري وئي ڪائي

هيڏي ڌرتي آنءُ اڪيلو ، ڪوئي حال نہ پائي
ڪيسُ ڪري وئي ڪائي

”ايوب“ اندر ۾ آس ملڻ جي ، صديون اڳ سمائي
ڪيسُ ڪري وئي ڪائي

آئيني جي آڏو بيهي، سرمايو توڇو
 هاڻي ڪندين ڪو ...
 ٻهڪي ٻهڪي ٻڪي ۾، ڪنڌ جهڪايو تو
 هاڻي ڪندين ڪو ...
 چرڪي چرڪي سڏيو هيئ، هيڏي، اڙي، او
 هاڻي ڪندين ڪو ...
 سانجهي ٿاڻي ويندي ورائيئ، ايندم ايندم ڀو
 هاڻي ڪندين ڪو ...
 چاٻڙ چاٻڙ چپ ڪري، لڪي لوڪ کان رو
 هاڻي ڪندين ڪو ...
 سسئي وانگر بر ۾ بيهي، واکا ڪندين وو
 هاڻي ڪندين ڪو ...
 ”ايوب“ تنهنجو آهي ڙي آهي، هو ڪو هر هنڌ هو
 هاڻي ڪندين ڪو ...

چيل
 ”سگهڙين سٺ“ ڪراچي
 ”عبرت مئگزين“ حيدرآباد
 گيل

شفيق منگي
 ريڊيو پاڪستان خيرپور آڪٽوبر ۸۹ع

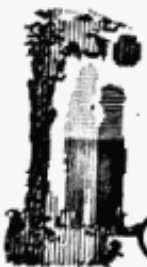
توڪي ڏسڻ سان، منظر بدلجي ويو،

منهنجي گهرڙي ۾، تنهنجي اچڻ سان
منظر بدلجي ويو

هُڪَ جي رَحَل ۾، چَهِرو چُٽڻ سان
منظر بدلجي ويو

منهنجو لکيل غزل، تنهنجي پڙهڻ سان
منظر بدلجي ويو

تنهنجي وارن جي گُلي پوڻ سان
منظر بدلجي ويو

ٽاٽا ماڻا روز ڪري ٿي ، ڏيکُ ڏيکاري ڏيلُ ٿي ڌاري ،
هر هر منهنجو هيانءُ ٿي ڦاڙي .....

ڳاڙها پَلو ڳُٽ ڊگهي ٿي ، ايندڙ ويندڙ پئي ٿي ڪاري
هر هر منهنجو هيانءُ ٿي ڦاڙي .....

جُهڙ جي موسم جُهڙيون اڪريون، مڏُ جا اوتي پيالا پياري
هر هر منهنجو هيانءُ ٿي ڦاڙي .....

چڻنگن وارا چَپَ گلابي ، ريني تن مان اُمرت هاري
هر هر منهنجو هيانءُ ٿي ڦاڙي .....

رَم جهر رات ۾ ڪنوڻ جا ڪجڪا، دڌڪا سٽڪا ڏئي ٿي ساڙي
هر هر منهنجو هيانءُ ٿي ڦاڙي .....

پردي ۾ جو گُهنج پيو آ ، لڪي لڪي پڪ پئي تاري
هر هر منهنجو هيانءُ ٿي ڦاڙي .....

جانِيئڙا اچي ملُ مون سان ، توڇو لڳائي آ ڏيرِ الا
مولا ڪندو توڏي خيرِ الا .....۲.....

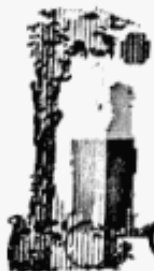
مَنَ جون تارون توڻ ساڻيون ، آءُ تنين کي ڇيڙِ الا
مولا ڪندو توڏي خيرِ الا .....۳.....

تون جي اچين مان پو نچان ، تارن جي پائي ڇيرِ الا
مولا ڪندو توڏي خيرِ الا .....۴.....

سيءَ مران ساري رات پئي ، ڪر وِلهيءَ واهيرِ الا
مولا ڪندو توڏي خيرِ الا .....۵.....

وارن ۾ وجهي آڱريون ، آءُ اڳي جيئن ڦيرِ الا
مولا ڪندو توڏي خيرِ الا .....۶.....

جيون جي رڻ راهه ۾ آهي ”ايوب“ جو ڪيرِ الا
مولا ڪندو توڏي خيرِ الا .....۷.....

اوري ، آ اوسانورا ، سارو لوڪ ڇڏي

توڪي سوسي گج ڏسي منهنجي دل پڏي
سارو لوڪ ڇڏي...

اڪيون ڍاڀن کين ڪي ، جهوري جيءَ ڇڏي
سارو لوڪ ڇڏي...

پشرجهڙا پير ڪڍي ، منهنجي آءُ تڏي
سارو لوڪ ڇڏي...

پرين اچي پينگهه تي ، گوڏو ريءَ گڏي
سارو لوڪ ڇڏي...

سڏن مڻي سڏا لا ، ڏيندا ساڻي سڏي
سارو لوڪ ڇڏي...

اٽرلڳو واءِ هيئن ٿري اندر هل
هيل ته هليو آءِ ني...

پاڙيچيون ورن سين ، کجڪا ڪن ٿيون ڪل
هيل ته هليو آءِ ني...

سڀر ڀوسِيءَ، هاڻي ڇڏانگل
هيل ته هليو آءِ ني...

جوڀين ويئرو گذري، اندر منجهه اٿل
هيل ته هليو آءِ ني...

ميٽ مڌايون منهنجون ، مونڪان ٿي جا پُل
هيل ته هليو آءِ ني...

”ايوب جي اُڏمن جي ، توکي ڪانهي ڪل
هيل ته هليو آءِ ني...

صاحب خان "سوره" ميراني

Cell : 0344 3919786

Soorih Sindhi Aadaab

جي لھوارو لوڪ وهي، تون اوچو وه اوڀار

جيئي سنڌ ڊجيٽل ڪتاب گهر (Whatsapp)

ٿا چنگ وڃن تنهنجي چيڙن مان
ٿا رنگ ٺهن تنهن جي ڳلڙن مان
ٿي باک ڦٽي تنهنجي اکڙين مان
آ، رات ڊگهي تنهنجا وار

هن دل جي ڪنهن کي دانهن ڏيان ، جنهن مون کي ڏناهن سور گهڻا
تنهنجي سونهن ڏسي دل هر کي آ ، پيو پوڳيان راتو ڏينهن ٿو مان

تون سرتين منجهه لڳين سهڻي ، ڄڻ ڪاڪ محل جي ڪا راڻي
تون اُپ جي تارن ۾ چمڪين ، مان منچر جو مبرو پاڻي
تنهنجي جلون جا مان عڪس چهي ، هر روز ٿو تنهنجا نيٺ چمان

تون دل جي درد مان ڇا ڄاڻين ، تو ڪنهن کي دل ڏني ڪونهي
تو تڙپايو آ مون کي سدا ، تون پاڻ ڪڏهن تڙپي ڪونهي
تنهنجي اڏمن ۾ احساس نه آ ، مان پنهنجا جذبا ڪيئن جهليان.

تنهنجي سيني ۾ ڪا دل ڪونهي ، جي دل هجي ته ضرور ڌڙڪي
جي دل آهي ته درُ ڪونهي ، جي در هجي ته ضرور گڙڪي
مان ڳليءَ ڳليءَ ۾ ڳايان ٿو ، تو منهنجا سڌڙا ڪين ٻڌا

مون آويءَ ۾ ارمان وڌا ، مون سوچن کي به صليب ٽنگيو
مون ٺوڻهه جي ڳر کي ڳل لاتو ، مون عشق جو اوکو اٿت ڪٽيو
مان پيار جي جوت جلايان ٿو ، تو طوفانن جا تير هنيو.

سڄي رات ويهي مون تو کي سنڀاليو
نه تون آئين نه تنهنجو نياپو آيو ،
پر هه به ڦٽي پئي ، ڏيئي تيل ٻاريو ،
نه تون آئين نه تنهنجو نياپو آيو.

تنهنجا ڦوٽو مون سيني سان سانڍي رکيا
خط تنهنجا سيئي ، ڏوئي مون پي ڇڏيا
يقين پيار جو توکي پوبه نه آيو

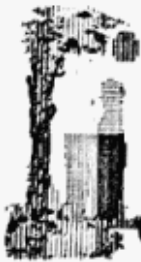
چنڊ چوڏهين جا سوين سامهون لٿا
ديپ نيٽن جا روئي روئي ٿيا جهڪا
ڪهڙي ڏوهه ۾ تـو آيدو روئاريو

نه مان ”يوسف“ آهيان ، نه تون آن ”زليخا“
نه تون ”حاتم“ آهين جو پڇئي ڪا سخا
سڀي پيار جي لئي تـو ايدو سڪايو

بي قرارِي حصي ۾ آ مون کي ملي
تون سدا خوش هجين ”ايوب“ جي دعا اٿئي
منهنجي پاڳن مون سان، آهي ڪين رهايو

ڳايل:

غلام شبير سمون

نه ٿي اچي ننڊ ، تنهن ڏينهن کان
جنهن ڏينهن ٿيون ، اکرڙيون چار ،

ٿا چنگ وڃن تنهنجي چڙن مان
ٿا رنگ نهن تنهنجي ڳلڙن مان
ٿي باک ڦٽي ، تنهنجي اکڙين مان
آ ، رات ڊگهي تنهنجي اوار

تون چنڊ ستارن کان سُهڻي
تون منهنجي خيالن کان سُهڻي
تون روح منهنجو ، جان مان تنهنجي
پوڪيئن رهان تـو کان ڌار

تون شاهه حسن توڙي شربت
مان پياسو اڃايل هان پربت
پلي چڪو ٿي ڏي ، مون کي چسڪي لئي
يا پلٽ ڪرين تون مختيار

چو سونهن ڌريءَ لئي ٿي سڪيائين
چوپاڻ کي ڀرڻ ۾ لڪيائين
ڪو قيد ڪري سگهيو خوشبوءِ کي؟
يا عشق جهليو، ڪنهن ديوار.

ڳايل

رياض سومرو (بلومنگس گروپ)

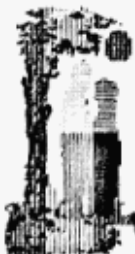
تَن ۾ تنهنجي تاتِ اوسائين
رڻ ۾ چڻ ڪا راتِ اوسائين.

هر ڀل هر هر ، تولي سوچان
وهي وڃائي ، تولي لوچان
من کي ڪانهي ، ماتِ اوسائين.

اڪڙيون تولي ، آتيون آهن
لونءَ لونءَ ۾ تنهنجون لاتيون آهن
ليئوپائي ڪر هاتِ اوسائين.

تولي دل جو دُوار سجايم
سونهن جي سهڻي سيج وڃايم
آءُ رهون گڏ راتِ اوسائين.

رات به تولي ويهي گهاري
تارن کان پڇ نويت ساري
پر هه ڦٽي پرياتِ اوسائين.

گهر ڳل تي تون تلڪ لڳائي
پو نظر نه لڳندڻي
تون جي ڪلين تي سائڻ ڪنوڻ ڪلي تي
ڪڪرن مان هلڪي هلڪي بوند وسي تي
ائين هل نه تون وار ڪندڻي

قد تي اڳتي ڦهري ، سينو تي تاڻي هلين
ڪلهي ۾ پرس ڪاري ، رڻو تي اڏاري هلين
وڃ قرب جا قدم گهمائي

تنهنجي اکين ۾ مان ته عشق ڏسان ٿو
ڏورا ڳلابي تنهنجا سي به پسان ٿو
رڪ اکين سان اڪڙيون ملائي

محفل سڄي جي اک تو ۾ ڪٽل آ
جنهن سان ٿي بهڪي ٻولين سو ته ڪٽل آ
رڪ ”ايوب“ ڪي دل ۾ لڪائي

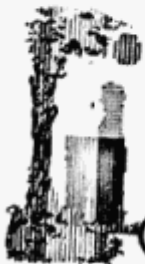
سڄو ڏينهن ساجن ، توکي ويٺو ساريان
ڳالهيون تنهنجون ڳائي ، ٿو من پريايان

خبر ناهي ڪهڙو تون ، جادو ڪري وئين
ڪهڙو تون ، جادو ڪري وئين ،
مائي من کي ، وِتر تون ماندو ڪري وئين
سوا تنهنجي ساجن ، هنجون ويٺو هاريان

صبح کان سانجهي تائين ، تنهنجي تات تن کي
قسم آخدا جو ڪانهي مات من کي
ڊڙڪا دلاسا ، ڏيو من کي ماريان

اچي گنڊ کي ڪير سان تون ملا
مٺا محب مصري ، چپن سان چڪاءِ
ڪيل قول توکي پيو ياد ڏياريان

اهارات ڪاري ، اوندهه انڌاري
سياري جي سردي ، مٿان انتظار
اهڙي ويل تنهنجو اچڻ ڪيئن وساريان.

توڪي به پيارا پيار ٿي ويو آ
چوڻو لڪائين اظهار ٿي ويو آ
سڪ کي سانڍي سگهندين نه ساجن
تنهنجو تن من تار ٿي ويو آ

پلي تون ناز ڪر نوان انداز ڪر لڪي
خدا جي واسطي منهنجو ڪجهه خيال ڪر
ڏسندي توکي سهڻل سائين هانءُ نٿو پر جي
سرس تنهنجو سينگار ٿي ويو آ

پنهنجي دل جون ڳالهيون ڳڻي ڳولي ٻڌاءِ لڪي
اٿئي جا آس دل ۾ ڪڍي ڪولي ٻڌاءِ
اکين ۾ تنهنجي عشق ڏنومون، لڪي سو نه لڪي
نينهن لڪل نروار ٿي ويو آ

ايوب عاشق تنهنجو ننڍي جي لاءِ کان
پري پاڪرو ڌم وڌي ڪنهن باهه کان
سڪ کي سانڍڻ ساجن سائين آهي ڳالهه ڳري
گاد ته تنهنجو پيار ٿي ويو آ

هوا به ڏاڍي حرفتن آهي
هر هنر تنهنجا وارو ڪيري
سيسراتن جا ساز ٿي سوري
من جي تارن کي ٿي چيڙي

نڪ ۾ توجو ڪو ڪو پاتو
هر هنر جنهن کي هٿ تولا تو
ڪيڏو تنهن ۾ قرب لڪل آ
ڪوئي هجي جو راز پروڙي

هٿن تي مينديءَ رنگ لڳو آ
چاهت جو ڪو چنگ وڳو آ
محبت ڪيڏو رنگ رچايو
سونهن آئي آ، سڪ جي نيڙي

ڳاڙها ڪپڙا، چيچ ۾ چلڙا
سُندر ناري، سنهڙا چپڙا
نوري جو چڻ روپ مٽائي
آئي آهي منهنجي ويڙهي

باک ڦٽي جو برڪا ڪئي تو
وارن مان جا ورڪا ڪئي تو
سونهن جا سارا رنگ رچي پيا
ڪوئي ويٺو تن کي ميڙي

پيار ڪائي ڪلان، عشق چوڙي گهمان.
ماڻهو مجنون چون، پل چون مان نران.

وار ڪولي بدن منهنجو ويڙهي تون ڇڏ،
بوسا گلڙا بڻائي ڪنڊيري تون ڇڏ،
جيڪا جنت ٻڌم، سا ته تون آن صفا.

ڏينهن تاندا ٿيو، پيار تنهنجو مٽو،
ياد توکي ڪيم، هان ويٺو ٿو،
سڪ تنهنجي لڳي، ڳالهه ڪنهن سان ڪيان.

ڪو چريو چاهه ڀر، ڪو سڙيو ساڙ ڀر،
ڪنهن اڏيو ڪوٽ ۽ ڪو اڃان تار ڀر،
مال ماڻهو گهرن، مان ٿو ليلي گهران.

ایوب گاد

منور رند

آء ته اڏامون چنڊ تي

چوڌاري مضبوط ڪوٽ

جن مان .....

حُسن جي پهرين جھلڪ ،
 هوش تي هاڃا ڪري وئي ،
 هيانءَ جا راڱا لاهي وئي ،
 چيڪي مٽيءَ مان جڙيل ،
 چاندوڪي رس سان ڳوهيل ،
 مَها ڪاريگر جي انمول تخليق .
 منهنجون سوچون ، جي هيون
 روشني رفتار سان ، تيز تر تلوار کان .
 ڳپي ويون هڪ جاءِ تي ،
 ڪائنات جي سونهن ،
 ٻن چپن جي وچ ۾
 اکين جي چپرن ۾
 ريشمي وارن ۾
 سيني جي ڌارن ۾
 ۽ هن جي قدمن جي آهت ۾ .....
 ذهن ۾ ڊوڙندڙ لفظ ،
 آڊيو ڪيسٽ جي پٽيءَ ۾ محفوظ مئگنيٽڪ جيان چڙ وڇڙ
 سي ٿيندا ويا ائو ميٽڪ ريڪارڊ
 وارن جي ستار سان ،
 چپرن جي چن چن سان ،
 چپن جي بنسريءَ سان ،

سڀني جي تال سان ،
۽ نيٽن مان سرجي نڪرندڙ سُرَن سان .
اُن گهڙيءَ تخليق ٿي ،
سونهن سان گڏ ڪلاڪار جي ،
۽ مان ! ؟

بڻجي ويس شاعر
هوءَ منهنجي شاعري
هوءَ تصوير ۾ مان مصور
مان آواز
هوءَ ساز
مان سک
هوءَ سوز
مان عاشق
هوءَ عشق .

فطرت هٿان مجبور ٿي .
سونهن جي ديويءَ مٿان .
سڀ ڪجهه گهري ، جيءَ جهوري ،
لکير ڪوٽائون .
۽ پوءِ ..... ؟

هڪ ڏينهن هُن ڪٿي اريزر
گهمائي ڇڏيو آڊيو جي پٽيءَ مٿان ،
۽ سڀ ڪجهه ٿي ويو واش ،
ذهن جي پٽيءَ تي جڙيل سمورا ذرڙا ،

گونگا بڻجي
تخليق جي ٻي عمل لاءِ ،
اتساه ڏيارن لڳا.
وري ڪن امر ڪوتائون ڪي
اندر مان اوتڻ لاءِ .

بازارون

وارو وارو
وڻ وڻ ٿي وڻي
پڇ پڇان ۽ لڪ لڪان ،
ڪوڪت هيٺان ، ڪو در پٺيان ،
ڪو ٽپي ويو پٽيون ، ڪوٺا ،
سپاهين جا هٿ ،
ڪن جي ٻانهن ۾
ڪن جي گچين ۾
گهلي آيا هڙني کي چورائي جي چونڪين تي .
شرم کان سڀ جا ڪنڌ جهڪيل ،
ساڻن گڏ آيل وڻشائون ، نائن سان پل ۾ ،
پاڻ ڇڏائي ، واپس وريون ،
پنهنجي اونڊاهين ڪوٺين ڏانهن ،
جتي ٻرندا هئا ڪڏهن ،
رنگا رنگي بلب ،
۽ ٿا ٿا ٿئي جي چال تي رقص ڪندا هئا ،
رشمي رستا ،

اڃ ؟

انهن جي پاروٽي جسمر جيان
روشنيون ۽ رستا به پاروٽا .....

اهي جوانڙا بکڙي بگهڙ جيان گگون ڳاڙي
 واپس ورياهن ، ڪاليجي گسن ڏانهن ،
 جتان تنهنجون منهنجون عزتون، ڪنڌ جهڪايون،
 انهن جون بيهوده سينڊيون پيون ٻڌن ،
 ۽ هو ٽپن کي ٽيڪ ڏئي
 روز ڪن ٿا تماشيني ،
 چو جو بازارون بند آهن،
 ملڪ جي بدناميءَ کان .

رهيل چمي

يادن جا ڏنڀ سهڻ لاءِ ،
اڄ وري سمنڊ تي ويس ،
اڪيلي پڪيءَ جيان ، بي مقصد چڪر هڻي ،
ساڻو ٿي پٿرن جي ڏاڪڻ تي ويهي ،
ماندين چولين کي ڏسڻ لڳس ،
چولين جي شور ۾ الائي ڪيترا ٽهڪ ،
مڪس ٿيل هئا ، ۽ انهن ٽهڪن مان ،
ڪجهه ٽهڪ ذهن جي پٽيءَ تي فيڊ ان ٿيندا ويا .
۽ منهنجي وجود کي ڏوڏي اڳتي وڌي ويا .
منهنجي بجاءِ اڄ ڪنهن ٻئي جا ٽهڪ
تنهنجن ٽهڪن سان شامل هئا .
نه چاهيندي به ، لاشعوري طور
اٿي هلڻ لڳس ، تنهنجن پيرن پريان ،
واريءَ جي ڪارپيٽ تي هلندي هلندي
بيمهجي ويسر
تنهنجا پير چمڻ لاءِ ، عادت موجب
پر ..
ان کان اڳ جو منهنجا سڪل چپ
واري تائين پهچن
تيز چولي ، ڊاهي وئي تنهنجا نشان پل ۾
۽ رهجي وئي منهنجي چمي اڌ ۾ .....

چپيل

پندرهن وار " ساڃاهه " ۾ ۸ جنوري ۹۱ع

سڀ مُکڙيون تنهنجا چپ آهن
۽ سڀ ڪنڊا،
تنهنجا انڪار
ڪڏهن ته بنا ڪنڊن جي ڪلندي ڪر

مان توکي
اوندا هيءَ ۾ چُمان ۽ چُمان.
۽ روشني ۾ ادي چوانءَ
ايڏو منافق ناهيان

چَپَ چُريا ته
اندر ۾ ڪوليون چَڪَ هڻڻ لڳس ،
ايورست جي چوٽي ڏڏڻ لڳي ،
هو بانڊڙا پائي
پيلن جي گهر گهري ويو
توري دير کان پوءِ ،
ٻاهر نڪري پاڻ کي بڻو ڏئي ڇڏيائين.

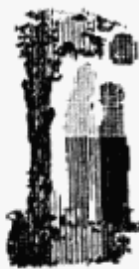

ڇپيل
هفتار سنڌو ۱۱ جولاءِ ۹۱ع

آء اڏامون چنڊ تي

چوڌاري مضبوط ڪوٽ
لوهه در ، جن مان جهاتي پائڻ لاءِ
ڪا به وڻي ڪانهي ،
حويليءَ جا اوچا ڪنگرا
گر ڪنيون ، پنهنجي پراڻي ساک
قائم ڪيون بيٺا آهن
ايڏي وڏي حواليءَ اندر
نينگر اک پٽي چنڊ کي ڏٺو آ ،
وڏي سائينءَ اها خبر ٻڌندي ئي
چنڊ کي منڊ وجهڻ شروع ڪيا ،
۽ نينگر کي ستي ڪري
سهاڳڻ جو ڪفن پارايو.....
ان وقت ريڊيو اعلان ڪيو ته
پاڪستاني ٽائيمز مطابق
ست لڳي پنجونجاهه منٽن تي
انسان چنڊ تي قدم رکيو

ڇپيل
ماهوار ”پروڙ“ ۹۱ع

تو منهنجا ڏنل تحفا
مون کي واپس ڪيا،
فوٽو ڦاڙي ڇڏيا،
خط ساڙي ڇڏيا
ڪپڙا ڦٽا ڪيا
ڪتاب ڪٽري ڇڏيا
پر.....

اڃان تو کان ڪجهه وسري ويو آهي
ياد ڪر.!!

جنهن رات تو کي سخت بخار هو
۽ مان رات جو هي وڳي
پنڌ ڪري

اسپتال واري اسٽور تان
تنهنجي لاءِ دوائون وٺي آيو هوس.
تنهنجي مٿي کي زور ڏنا هئم
۽ تنهنجن پيرن کي چميون ڏئي
گهريون هئم تنهنجي صحتيابيءَ لاءِ
دعائون، باڪ ڦٽي تائين.....

جي واپس ڪرڻو اٿئي ته ،
اهي گهڙيون ۽ منهنجون اهي محبتون موتاءِ .

ڪنواري ماءُ

گتر ۾ ٻار اڇلائڻ کان،

بهتر نه هو

ته تون پنهنجون

غليض سوچون

گند پيئيءَ ۾ اڇلين ها.

انتها

توڪي چاهڻ جي

چا اها انتها ناهي!؟

ته نماز ۾ به

تون ئي نظر اچين..

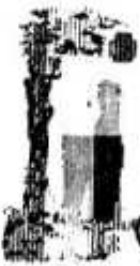

فاصلا

تون ۽ مان،
هڪ ڪمري ۾،
سمهيا پيا آهيون،
جدا جدا بيدن تي،
پوءِ به سڄي رات آهيون،
گڏ گڏ.....

مان ۽ منهنجي گهر واري
ستل آهيون هڪ ئي بيد تي
پوءِ به
سڄي رات آهيون،
جدا جدا،

چپيل
پندرهن وار
عبرت مشڪرين
آگسٽ ۹۵

فيصلو ڪر

تون.

جنهن جي سوچ،
خانداني ڪوٽن جي
ڪنگرن کان پار اڏامندي آهي.
تون-

جنهن جي ويچارن اڳيان،
تنهنجي مائٽن کي،
شڪستون کائڻيون پونديون آهن.
تون-

جيڪا پنهنجي ماحول ۾
الڳ ٿلڳ لڳندي آهي.
اڄ-

تو کي موقعو مليو آهي
ته تون

پنهنجي جيون ساٿيءَ جي
چونڊ ڪرين،
ته تون

پنهنجي زندگي
پنهنجي ڍنگ سان گهارين.
پر ان جي ابتڙ-
اڄ به تون پنهنجي
ضد تي قائم آهين.

ان هوڏ جي نتيجي ۾
 تنهنجو جيون ساٿي
 تنهنجي خوابن جي پوائتي تعبير به
 بڻجي سگهي ٿو.....
 جو گجهن وانگر
 توکي پٽيندو
 تنهنجي نرم نرم جسم مان،
 گوشت ڪڍي کائيندو
 ۽ تنهنجي نازڪ گلن تي
 رانيوڻا پائيندو
 پوءِ به فيصلو نه ٿي ڪرين؟

ايوب گاد ، هڪ مصور آهي.

فنڪار آهي، وڊيو فلمن ۽ ڊرامن جو
سٺو ليکڪ ۽ هدايتڪار آهي ۽ ڪجهه
سالن کان هن پنهنجي چوليءَ ۾ اها
چٽنگ به کڻي آهي جنهن کي شاعري
چئجي. ايوب گاد جا اهي سڀ روپ
هڪ تخليقڪار جا آهن. جيڪو
زندگيءَ کي رنگا رنگ ٿو بڻائي ۽
کيس نوان روپ ۽ نوان مفهوما بخشي
ٿو.

ايوب گاد جڏهن لاڙڪاڻي شهر ۾
جنم ورتو، اهو ڏينهن نرم گرم هيو يا
نه ان جي پڪ ڪو نه اٿس. پر سمجهان
ٿو اهو ڏينهن ”رومينٽڪ“ ضرور
هوندو جنهن جو اثر سندس شخصيت
تي به پيو آهي ۽ شاعري تي به.
رومانس جو پڪو ۽ سڳندڙ پريو رنگ
ايوب جي شاعري جي هر سٽ مان
جهاتيون پائيندي نظر اچي ٿو. زندگيءَ
جي عام وهنوار مان چونڊيل لفظ،
محاورا ۽ تشبيهون سندس شاعريءَ
جون خاص خوبيون آهن.

ايوب گاد جي شاعري ۾ من موهن ۽
مقبوليت ماڻڻ واري هر خوبئي موجود
آهي. هونئن به مان جڏهن مڙي ڪري
ادب جي تاريخ تي نظر وجهان ٿو ته هر
وڏي تخليق جو تخليقڪار پنهنجي
شروعاتي ڏينهن ۾ مون کي اتي بيٺل
نظر اچي ٿو، جتي هن وقت ايوب گاد
بيٺل آهي ۽ وڪ اڳتي ڪڍيل اٿس.

اياز گل

سند سلامت

www.sindhsalamat.com

سند سلامت جو مشن ۽ مقصد سنڌي ٻوليءَ جي ڊجيٽلائيزيشن ۽ پکيڙ کي وسيع ڪرڻ آهي ۽ پڻ دنيا سان گڏ سندس رفتار سان هلڻ جو سانباهو آهي، ڇو ته تاريخ هميشه انهن قومن جو احترام ڪيو آهي جن پنهنجي علمي سرمائي جي حفاظت ڪئي آهي. سند سلامت پڻ پنهنجي ٻوليءَ جي بقاء خاطر سنڌي ٻوليءَ ۾ لکيل قيمتي ۽ ناياب ورثي کي ضايع ٿيڻ کان بچائڻ ۽ ان کي نه رڳو محفوظ رکڻ پر پنهنجي اديبن، ليکڪن، محققن ۽ شاعرن جي علم، هنر ۽ تخليق کي ڊجيٽلائيز ڪندي دنيا جي ڪنڊ ڪڙڇ ۾ موجود سنڌين تائين مفت ۾ آسانيءَ سان پهچائڻ جو عزم ڪيو آهي.

اسان جي خواهش هئي ته سنڌي مواد تي مشتمل هڪ اهڙو ڪتاب گهر قائم ڪجي جتي هر موضوع تي مشتمل ڪتاب موجود ملن. ڪتابن کي ڳولڻ ۽ ڊائونلوڊ ڪرڻ آسان هجي ۽ اينڊرائيڊ سميت آئي فون يا ونڊوز آپريٽنگ سسٽم سميت هر قسم جي ڊوائيس تي آساني سان آن لائين پڻ پڙهي سگهجي. ۽ اهو سڀ ”سند سلامت ڪتاب گهر“ ذريعي ئي ممڪن ٿي سگهيو. اميد ته سند سلامت ڪتاب گهر ذريعي سموري دنيا ۾ موجود سنڌي نه صرف پرپور لاڀ حاصل ڪندا پر سند سلامت ڪتاب گهر کي وڌيڪ فائديمند بنائڻ لاءِ پنهنجو پورو ساٿ ڏيندا.

books.sindhsalamat.com

سند سلامت ڪتاب گهر جي اينڊرائيڊ ايپليڪيشن پلي اسٽور جي هن لنڪ تان ڊائونلوڊ ڪريو:

<https://play.google.com/store/apps/details?id=com.sindhsalamat.book>